Sevim Ak

Resimleyen: Behiç Ak

BABAMIN GÖZLERİ KEDİ GÖZLERİ

ÇAĞDAŞ TÜRK EDEBİYATI

Roman

28. basım

CAN ÇOCUK

Digitized by the Internet Archive
in 2023 with funding from
Kahle/Austin Foundation

https://archive.org/details/babamingozlerike0000sevi

19-2

Sevim Ak

BABAMIN GÖZLERİ KEDİ GÖZLERİ

Resimleyen: Behiç Ak

American School of The Hague
Middle School Library
Rijksstraatweg 200
2241 BX Wassenaar, The Netherlands

CAN ÇOCUK

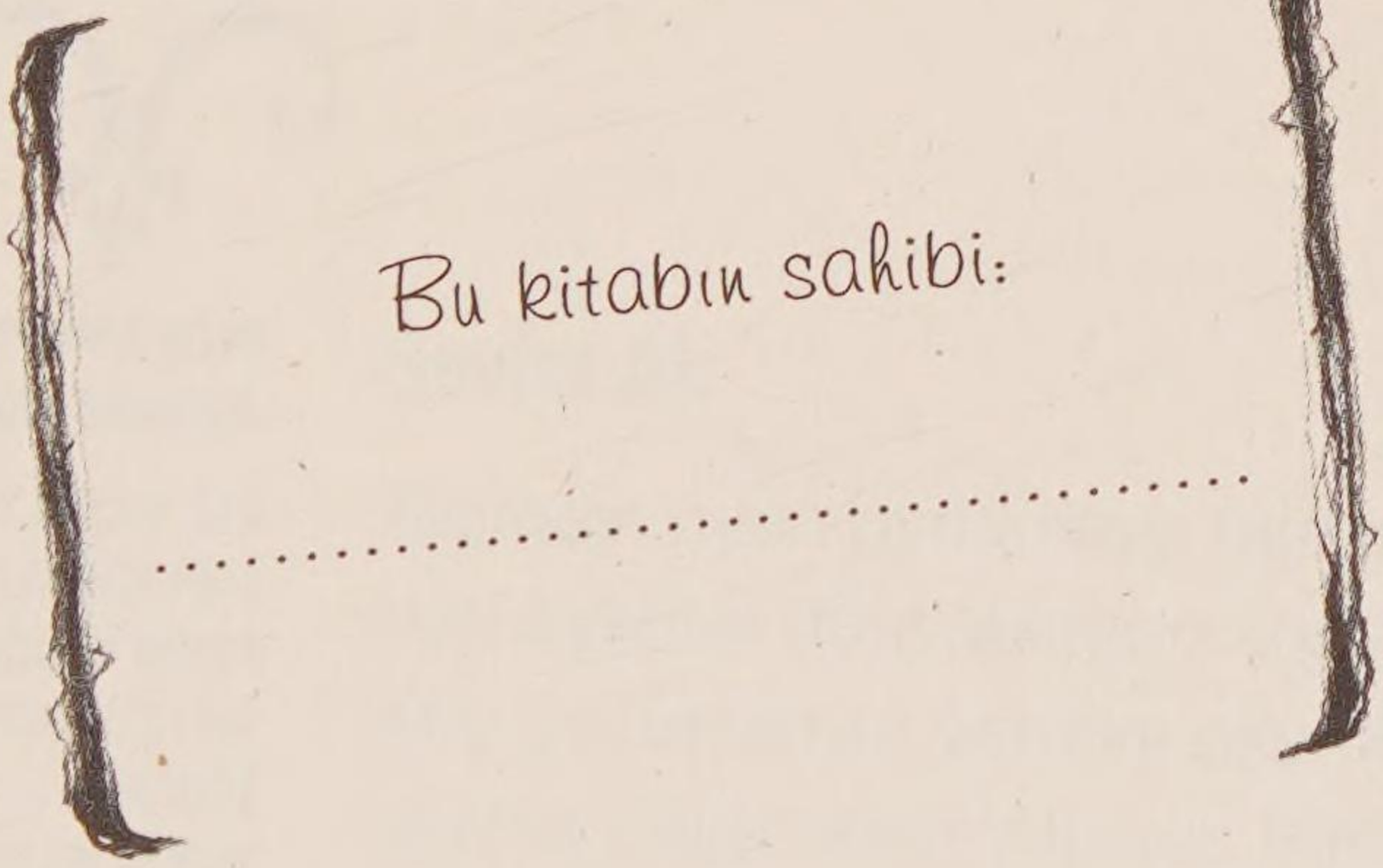
Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzelti: Fulya Tükel
İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Serap Bertay

1. Basım: 2002
28. Basım: 5000 adet, Mart 2016
ISBN 978-975-07-0166-5
© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2002
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 31730
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857
Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3
No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul
İç Baskı ve Cilt: Ayhan Matbaası; Sertifika No: 22749
Adres: Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sk.
Güven İş Merkezi No: 6 Kat: 3 Bağcılar, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

.....

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

AZ BUÇUK TEO
ÇİLEKLİ DONDURMA
DALGALAR DEDİKODUYU SEVER
DOMATES SAÇLI KIZ
DÖRTGÖZ
ESKİLER ALIRIM
GAZETE FISILTILARI
GEMİCİ DEDEM
GÖKTE BİRİ VAR
GÖZLERİNDE GÜNEŞ VAR
HOROZ ADAM VE KORSAN
KARŞI PENCERE
KIRIK ŞEMSİYE
KÜÇÜK SIRLAR
LODOS YOLCULARI
MAHALLE SİNEMASI
PEMBE KUŞA NE OLDU?
PENGUENLER FLÜT ÇALAMAZ
PUF, PUFPUF, CUF, CUFCUF VE CİNO
PULDAN TAŞTAN LAHANADAN
SAÇLARINDA SORU İŞARETLERİ
SAKIZ KIZIN GÜNLERİ
SICAK ÇİKOLATALI YOLCULUKLAR
ŞARKINI DENİZLERE SÖYLE
TOTO VE ŞEMSİYESİ
TOTO'NUN SINIFI
UÇURTMAM BULUT ŞİMDİ
VANİLYA KOKULU MEKTUPLAR

Sevim Ak

Yazmayı oyun oynamaya benzettiğinden beri öyküler dünyasından kopamıyor. Köy çocuklarıyla yaratıcı okuma-yazma çalışmaları yapıyor. Birlikte çalıştığı çocukların sorunları üstünde düşünürken kendini yeni bir kitabın içinde buluyor. Sokakları, adaları, kedileri, martıları, güneşli havaları çok seviyor.

Yaşamımıza ışık tutan bir ya da
birden çok sokak feneri vardır.
Ben bu kitabımı "sokak fenerlerim"den
birinin anısına yazdım.
Nisan 1994'te kaybettiğim
sevgili babam Rıfat Ak'ın anısına.

Cumartesi, gece

Bugün yeni eve taşındık. Yeni evimiz çok güzel. Odamın penceresinden deniz görünüyor. Annem bu oda senin dediğinde, hemen pencereden dışarı baktım. Denizi görünce kendimi kaptan köşkünde sandım. Deniz deyince gemi, gemi deyince kaptan, kaptan deyince de kaptan köşkü gelir aklıma. Adalara sefer yapan, yüzünü hiç görmediğim kaptan gibi ben de köşkümü çiçeklerle süsleyeceğim.

İlk benim eşyalarımı odama yerleştirdik. Ortada geniş, boş bir alan kaldı. Eski odam küçüktü. Oyuncaklarım, kitaplar, defterler, hepsi tıkış tıkıştı. Yeni odam geniş.

Annem şimdiki evimizde daha huzurlu olacağımızı söylüyor.

"Mutfak ferah... fazlalıklar atıldı... yeni koltuklarımız var... Ivır zıvır yok..." diyor.

Babamın ıvır zıvırı olmayınca evimiz çok düzenli gözüküyor, gerçekten de. Babamın ıvır zıvırı radyo,

teyp, elektronik hesap makinesi, çamaşır makinesi, saat parçaları demek. Ne onlar babamsız, ne babam onlarsız olur.

Babam işten geldikten sonra bütün zamanını ıvır zıvırıyla uğraşarak geçirir. Ya bozuk bir teybi tamir eder ya da hurdacıdan aldığı parçalarla yepyeni bir radyo ya da hesap makinesi yapar. Çoğu zaman ortaya çıkan aygıt, dükkânlarda gördüklerimize hiç benzemez. Babam mutlaka bir yerini değiştirmiştir. Pillerini dışarı çıkarmış, seloteyple kabına tutturmuştur; mikrofon çıkışına bir perde püskülü takmıştır; açma kapama düğmesi yerine elbise düğmesi koymuştur. Babamın elinin değdiği aletler kendine özgüdür. Babam olmadan ne bir radyo, ne bir teyp, ne de bir saat çalışabilir. Dillerinden bir tek babam anlar.

Babam, "İstersen sana da aletlerin dilini öğretebilirim," demişti. Yanaşmadım. Annem gibi ben de babamın ıvır zıvırından sıkılıyorum çünkü. Hiç peşimizi bırakmıyorlar ki! Halının altında, koltukların, sehpaların üstünde, yerde, kazağımın kolunda, çorbanın, çorabımın içinde, diş fırçalığında, banyoda bile bizimleler...

Şimdi rahatız. Ivır zıvır, babamla birlikte eski evde kaldı. Yeni evimiz bu yüzden çok temiz ve düzenli gözüküyor. Artık annem de, ben de, eve arkadaşlarımızı hiç sıkılmadan çağırabileceğiz. Çünkü bizim yeni evimiz de tıpkı onlarınki gibi oidu.

Babam, biz eşyalarla kamyona binerken, yanaklarımı ellerinin arasına aldı,

"Ben sonra geleceğim," dedi. "Ivır zıvırın işe yaramayanlarını ayıklayacağım."

Ne diyebilirdim? Şaşırdım tabii. Sessizce başımı salladım. Ivır zıvırdan kurtulmak isteyişine sevindim hatta.

Babam akşam yemeğine gelir sandım. Gelmedi. Annem masaya iki tabak koymuştu zaten. Babamı beklemiyordu.

Bu akşam yemekte hiç neşem yoktu. Eski evde bir tek tabak çanak bile bırakmamıştık.

Anneme,

"Babam nasıl yemek yiyecek? Evde hiçbir şey yok ki," dedim.

"Dışarıda yer," dedi.

"Dışarısı karanlık. Babam geceleri hiç sokağa çıkmaz," dedim.

Güldü.

"Baban aslında karanlığı sever," dedi.

Ben karanlıktan korkarım oysa. İçi doludur karanlığın. Ama nelerle dolu olduğunu görmezsin.

Babam karanlıktan korkmaz. Karanlığın içini dolduranları bilir. Televizyon seyrederken bütün ışıkları söndürür. Yemek yerken bir ampulün yanmasına izin verir. Kendi karanlık bir odada çalışır. Sadece masa lambasını yakar.

Bu gece evimiz aydınlık. Annem tüm ışıkları yaktı. Yeni taşınılan evde ilk gece bütün ışıklar yanarsa, o evde geçirilen günler hep aydınlık olurmuş.

Babamdan uzakta geçirdiğim aydınlık ve tek gece bu. Ah, keşke yarın dönse!

Yemekten sonra pencereden baktım. Deniz koyu lacivertti. Üstünde yarımay parlıyordu.

Babam yarımaya sarılmış dans ediyordu. Perdenin püskülünü çektim.

Buuuup!

Kaptanlar vapur düdüğüyle konuşurlar. Birine buup, dediler mi,

"Seni gördüm. Sen de beni gör," demek isterler.

Sen de beni görüyor musun, baba?

Pazartesi, akşamüstü

Bugün annemle çarşıya çıktık. Yeni önlük, çanta, ayakkabı aldık. Annem çok sevimliydi. Pembe kareli elbisesini giymişti. Vitrin camlarından hep onu seyrettim. Karlar Kraliçesi'ni oynayan Jenny'ye benziyordu. Öyle iyimser, öyle yumuşaktı ki! Ne istediysem aldı, beni kırmadı.

Haftaya okullar açılacak. Okul yeni evimizden biraz uzak. Olsun, yürümeyi severim. Okul açılacağı için seviniyorum. Çünkü bu mahallede hiç arkadaşım yok.

Bacaklarım ağrıyor. İp atlamaktan değil ama. Gerçi çarşıdan geldikten sonra ipimi aldım ve kapının önüne indim. Kendi kendime ip atlamaya başladım da. Üç dakika bile geçmeden, en alt kattan biri yağmur borusuna güm güm vurarak beni uyardı. Kaşlarına ve saçına kar yağmış zürafaya benzeyen bir adam,

"Uyuyamıyorum," dedi. "Git başka yerde oyna."

Sesi kulak delici ve akortsuzdu. Müzik öğretmenim bu sesi duysa, "Ömründe bir kez bile şarkı söylemediği nasıl da belli," derdi. Şarkı söylemesini bilenin, konuşurken de sesi güzel çıkarmış.

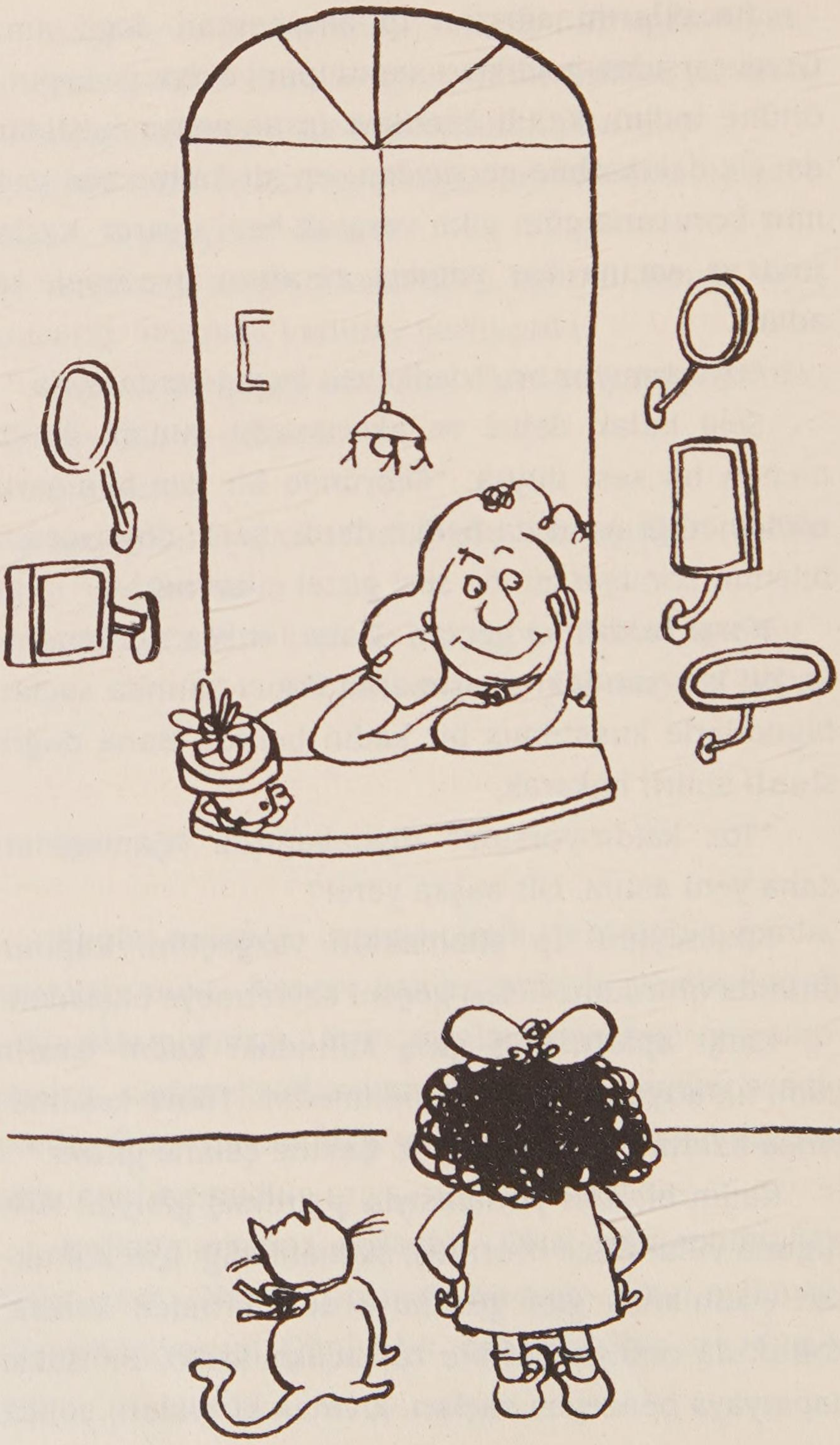
Karşı kaldırıma geçtim. Daha iki kez sıçramıştım ki, bu kez yandaki apartmanın ikinci katında saçları bigudilerle kuşatılmış bir kadın belirdi. Bana doğru sinirli sinirli bakarak,

"Toz kaldırıyorsun!" diye bağırdı. "Çamaşırları daha yeni astım. Git başka yere!"

Sıkılmıştım. İp atlamaktan vazgeçtim. Kapının önünde oturdum. Gelen geçeni seyretmeye başladım.

Karşı apartmanın giriş katındaki kadın ısrarla camı tıklatıyordu. Önce ilgilenmedim. Tıkırtı kesilmeyince baktım, beni çağırıyor. Çekine çekine gittim.

Kadın bisiklet pompasıyla şişirilmiş gibiydi. Koltuğuna yıllar önce oturmuş, şişmanladığı için koltuktan çıkamamış gibi görünüyordu. Yerinden kalksa, koltuk da onunla birlikte kalkacaktı sanki. Bir saksı papatyaya benzeyen saçları, kıvırcık kirpikleri, yonca

yaprağı gibi dudakları vardı. Pencerenin iki yanına aynalar asmıştı. Aynalara baktığımı görünce,

"Hastayım," dedi. "Dışarı çıkamıyorum. Yoldan gelen geçeni aynalar sayesinde görebiliyorum. Tek eğlencem bu işte."

Ben aynalarda yüzümü göreceğim diye hoplayıp zıplarken, o beni soru yağmuruna tuttu. Neden taşınmışız, babam ne iş yapıyormuş, kaç kardeşmişiz, annem babam nereliymiş, kaç yaşındaymışım...

Kulakları iyi işitmiyordu. Sesimi duyurmam için ayakuçlarımda yükselmem ve bağırmam gerekiyordu. En az yarım saat bu şekilde konuştuk. Bacaklarımın ağrısı bu yüzden.

Anneme, yonca dudaklı şişman kadından söz ettim.

"Her mahallede vardır," dedi. "Ayaklı gazete derler onun gibilere."

Annem ne derse desin, ben bu kadını çok sevdim. Daha önce onun gibisini hiç görmemiştim. Aynalarını da çok sevdim. Adını "Aynalı Kadın" koydum. Artık yoldan geçerken onun aynalarından görünmek için çaba göstereceğim. Okuldan hantal çantamı sürüye sürüye, yakam paçam bir yerde dönerken beni görsün de, yonca yapraklarını ayıra ayıra gülsün bari. Babam geldiğinde ona, *Aynalı Kadın* için kocaman bir koltuk yapmasını söyleyeceğim.

Aynalarında beni görmek
hoşuna gider mi, Aynalı Kadın?

Pazartesi, gece

Akşamüstü bizim apartmanın merdivenlerinde, sarı puanlı, kısacık bir elbise giymiş bir kızla karşılaştım. Mavi gözlü. Bana bir şey söyleyecekmiş gibi bakıp gülümsedi.

İçimde tatlı bir heyecan var. Yarın o kızla tanışabilirim. Yeni mahallemizdeki ilk arkadaşım o olabilir. Adı İpek. Nereden mi bildim? Penceremin önüne ıslak üç mendil astım. Sağdakine İpek, soldakine Ümit, ortadakine Mine dedim. Hangisi önce kurursa, kızın adı o olacaktı. Sağdaki kurudu.

Babam daha gelmedi. Hâlâ eski evde. Anneme sordum.

"İşi kolay kolay bitmez," dedi.

Beni aramamasına içerliyorum.

Onu özledim.

Demin babamı denizin üstünde gördüm. Yürüyerek bana doğru gelmeye çalışıyordu. Gemici şapkası ve tornacı pantolonu giymiş, bir filin ensesinde paten yapar gibi geri geri gidiyordu. Gemisini kaybetmiş bir gemici kadar şaşkındı.

Gemin burada, baba!

Bir hafta sonra, pazartesi, okul dönüşü

Bugün okullar açıldı. Arkadaşlarımı ve öğretmenimi gördüğüm için sevindim. Bu yıl Buket'le yan yana oturacağım. Buket iyi bir kız. Çiçek kokuyor. Evden çıkarken saçlarına annesinin çiçek kokulu parfümünden sıkıyormuş. Bugüne kadar onu çok beğeniyordum. Bugün belli etmedim, ama kızdım biraz. Yeni çanta, ayakkabı, kalemler, kalem kutusu almış. Hepsini gösterirken,

"Babam aldı," dedi.

Babasının bildiği ucuz mal satan dükkânlardan söz etti. Sonra o dükkânları babamın bilip bilmediğini sordu.

"Benimkileri annem aldı," dedim.

Bakışları bir tuhaftı. Babamdan haberi vardı sanki.

"Babam burada yok," dedim.

Önemsemedi. Belki de bilmiyor.

Buket dersin ortasında izin isteyip çıktı. Babası gelmiş, manto almaya gideceklermiş. Keşke benim babam da bana hoş bir sürpriz yapsaydı!

Öğretmen, babalarımızın alacağı defterlerden söz etti. Ne zaman derste baba sözcüğü geçse, Serkan'a bakardım. Serkan'ın babası yok çünkü. Bu kez yere düşürdüğüm kalemime baktım.

Bugün anneme gene babamı sordum.

"Gelir yakında," dedi.

Yapraklar sararıyor, hava artık hep rüzgârlı. Babam çizgili tişörtüyle gözümün önünde.

Üşümez mi?

Elbiseleri bizim evde.

Bugün mavi gözlü kızı gördüm. Bizim okulda okuyor. Sırt çantasının üstünde adı yazıyordu. Eğilip okudum. Çağrı. Oysa İpek daha çok yakışırdı ona.

Az önce eski çantamı buldum. İçini boşalttım. Aaa! Babamın ıvır zıvırlarından biri düştü yere. "Diyot" derdi babam bu parçacığa. En çok kullandığı parçalardan biriydi. Kim bilir ne işe yarar?

Bir diyot hiç bu kadar sevimli gözükmemişti gözüme. Onu öptüm ve yastığımın altına koydum. Bu gece düşümde babamı görmek istiyorum.

Ne olur gel, baba.

Çarşamba, gün batarken

Yeni eve taşınalı on gün oldu. Henüz, yeni tanıdığım kimse yok. Mavi gözlü kızla gene karşılaştık. Merdivenlerden aşağı uçar gibi iniyordu. Askılı, ekose bir etek giymiş, saçına aynı kumaştan bir bant takmıştı. Omzuna mavi, parlak plastikten bir çanta asmıştı. Filmlerdeki çocuk yıldızlara benziyordu. Arkasından,

"Merhaba!" dedim. İçimdense, "Merhaba, prenses."

O da, "Merhaba," dedi ama, sanki duyulmasını istemezmiş gibi zayıf bir sesle. Sonra daha çabuk indi merdivenleri.

O gittikten sonra kapının önünde bir sarı kediye rastladım. Tüyleri diken diken olmuştu. Durmadan miyav diyordu. Çantamı yere bıraktım. Kediyi kucağıma aldım, tüylerini okşaya okşaya yatıştırdım. Okşanırken rahatlıyor, uyuyacakmış gibi gözlerini kapıyordu.

Aç kalmıştı. Hemen eve koştum. Mutfaktan bir dilim ekmek alıp, kedinin önüne koydum. Kırıntıları birkaç dakika içinde silip süpürdü. Sonra ayakkabılarımı yalamaya başladı. Doymamıştı.

Eve gidip süt getirecektim. Tam o sırada annem pencereden beni gördü.

"Sen hâlâ burada mısın? Dersin başlamasına on dakika var!"

Birden elim ayağıma dolandı. Kedi miyavlayarak ayakkabılarımı yalamaya devam ediyordu.

"Git... Git peşimden," dedim kediye.

Bunu söylerken ayağımın ucuyla hafifçe de iteledim onu.

Kedi, küskün, uzaklaştı ayaklarımın dibinden.

Okul dönüşü gene rastladım ona. Öğlen yediğim simidim bir parçası cebimdeydi. Önüne koydum. Sırtını okşadım. Ne başını kaldırıp gözlerimin içine baktı, ne de simidi yedi. Kaçıp gitti üstelik. Pöh!

Yeni mahalleye pek ısınamadım. Herkes kaçıyor benden. Mavi gözlü kız... Sarı kedi... Babam...

Dün gece düşümde babamı görmedim. Çok yorulmuşum. Yattığım tarafta açtım gözlerimi.

Bu gece gene diyot var yastığımın altında. Babamı görmek istiyorum.

Düşüme gelirsen
çiklet çiğnemeyi bırakırım, baba.

Perşembe, gece

Canım bir şey yapmak istemedi bugün. Okuldan sonra hemen eve geldim. Bir kırıklık var üstümde.

Eski mahallede en iyi arkadaşım Bilge'ydi. Bilge beni hiç aramadı. Yeni evin adresini verdiğim halde.

Bugün ütü yaparken anneme de söyledim:

"Meğerse Bilge beni hiç sevmemiş," diye.

Şaşırdı.

"Birkaç güne kadar arar," dedi.

Hep aynı şeyi söylüyor annem. Babamı sorduğumda da,

"Birkaç güne kadar gelir," diyor.

"Birinin beni sevdiğini nasıl anlarım?" diye sordum, değişiklik olsun diye.

"Gözle görülmez sevgi," dedi. "Yüreğinde duyabilirsin ancak."

Elimi yüreğime koydum. Sıcaktı. Anneannemi anımsadım birden. Anneannem üstümdeki kazağı örerken,

"Bu kazağın her ilmeğinde sevgi var," demişti.

İlmekleri görüyordum.

Sevgiyi de.

Parmağımı kazağın ilmeklerinden birine taktım. Anneme de gösterdim.

"İşte, bu sevgi. Bunu görüyorum," dedim.

Annem gülümsedi.

"Aklına gelen her yerdedir sevgi aslında," dedi. "Çiçeklerin yapraklarında, ağaçların meyvelerinde, öğretmenin gözbebeklerinde, bir piyanistin tuşlara dokunuşunda..."

"Belki de beni sokan arının iğnesinde," dedim.

Kolum şişince nasıl da korkmuştum! Oysa ölmeden önce tüm sevgisini koluma boşaltmış zavallıcık!

Annem şakacı bir gülüşle baktı bana.

Bu konuşmalar aklıma parlak bir fikir getirdi.

Hemen odama koştum. Oyuncak sepetimden iki balon çıkardım. İkisini de nefesim yettiği kadar şişirip bağladım. Birine Bilge'ye, ötekine babama olan sevgimi doldurdum.

Bu gece yatmadan önce balonları gökyüzüne bırakacağım.

Yarın belki Bilge de, babam da beni arar.

Arar mısın, baba?

Cuma, ateşler içinde

Bugün çok sevinçliyim. Günlerdir beklediğim şey oldu sonunda. Babamı düşümde gördüm. Babam çiçeklerle süslü bir gemiyle pencereme geldi. Gemisi çiçeklerden bir taç takmış, sırtüstü uzanmış bir ayıya benziyordu. Deniz yoktu. Bana pembe kâğıttan bir kayık verdi. Kayıkta puanlı, kabarık elbiseler giymiş iki fare vardı. Beni görünce kaçtılar. Pembe kayığa binmeye çalışırken uyandım.

Bugün okul dönüşü, pazaryerindeki çiçekçiye uğradım. Üç küçük saksı çiçeği aldım. Kadife ve iki değişik renk ipek çiçeği. Onları penceremin önüne koydum. Param oldukça çiçek alacağım. Penceremin önünü babamın gemisi gibi süsleyeceğim.

Boğazım ağrıyor. Annem ateşime baktı, hemen ilaç verdi. Yatmam gerekiyormuş. Sıcak battaniyeler ve yatak, önce çok hoşuma gitti. Uyuyup o müthiş gemisiyle babamı görmek istedim. Düşümü kaldığım yerden sürdürmek istiyordum. Saatlerce yatağın içinde sağa sola döndüm. Babamı göremedim, gelmedi. Battaniyeyi fırlatıp yataktan çıktım. Hasta olmak istemiyordum. Hasta olduğumda annem en sevdiğim yemekleri yapar, babam yeni bir oyuncak alır gelirdi. Üstelik başucumda kendi çocukluğunu da anlatırdı.

Annem artık hep benim istediğim yemekleri yapıyor zaten.

Bana kim bir transatlantik alır şimdi?

Kim çocukluğunu anlatır?

Babam mı?

Burada yok ki!

Hasta olursam babam gelir mi?

Ya gelmezse?

Gelir.

Gelmez.

Hayır... Hasta olmak istemiyorum.

Yattığım yerden gökyüzüne bakıyorum. Gökyüzü ne kadar karışık bu gece! Bulutlar kendi aralarında eğleniyorlar. Gökyüzüne bir sirk kurulmuş. Mor burunlu bir palyaço, düdüğünü öttürürken beni süzüyor. Saçları yeni sökülmüş bir kazağın yünü gibi kıvırcık bir kadın, gene saçları gibi kıvır kıvır tellerin üstünde düşecek gibi duruyor. Kollarını iki yana açmış, ağzından alev çıkaran heybetli adam, alevini, palyaçoya doğru üflüyor. Arkalarında iki yıldız parlıyor.

Baba, gelirsen hasta bile olurum!

Pazartesi, öğleden sonra

Bugün cesurca bir iş yaptım: Okuldan çıkınca babama uğramak istedim. Onu çok özlemiştim. Ellerine dokunmak, yüzünü, saçlarını okşamak istiyordum.

Eski evimize gittim. Pencerelere yeni çiçekli perdeler takılmıştı. Babam eve iyice yerleşmiş, diye geçirdim içimden.

Kapıyı heyecanla çaldım. Açan kişi babam değildi. Kızıl saçlı, boyu benden çook ama çook uzun bir kadındı. Ön dişleri kocamandı. Kızıl renkte bir elbise giymişti. İlk bakışta dev bir sincabı andırıyordu.

Babamı sordum. Tanımadı.

"Biz bir hafta önce taşındık. Eski kiracıları tanımıyoruz," dedi.

Başımdan bir kova buzlu su döküldü sanki. İçeri baktım. Kızıl saçlı, pembe yanaklı, emzikli küçük bir çocuk gördüm. Halının üstüne oturmuş, burada ne arıyorsun, der gibi bana bakıyordu. Kaçarcasına uzaklaştım oradan.

Bahçeye indim. Evin çevresinde dolaştım. Babamdan bir iz aradım. Anahtarlığını, ıvır zıvırından birini ya da saatini bulurum diye dört döndüm. Hiç iz bulamadım.

Ne tuhaf! Önceden yaşadığımız o yerde bizden izler olmaması ne tuhaf! Sanki biz o evde hiç yaşamadık, o bahçede oynayıp şarkılar söylemedik, sanki annem her pazar balkondaki iplere çamaşırlarımızı asmadı, sanki komşularımızla birlikte bahçede upuzun masalar kurarak baharı karşılamadık.

Hırsla eve koştum. Annem dudağında, "Hırsından çatlasın dostlar" şarkısı, yemek yapıyordu.

"Babam nerede? Eski evimizde yok!" diye bağırdım.

"Yolculuğa çıktı," dedi.

"Peki, ıvır zıvır da mı?" diye sordum.

"Neden olmasın?" diye yanıt verdi.

Anneme bugünkü kadar hiç kızmamıştım. Babam hakkında bildiklerini benden saklıyor. Babamın yokluğunu belki de hiç hissetmiyor. Hissetmez tabii. Salça kutusunu kendi açabiliyor artık. Yeni, becerikli bir konserve açacağı aldı. Sigorta derdi de yok. Şimdiki evimizin sigortaları otomatik. Atınca düğmesine basıyorsun, düzeliyor. Sigorta tellerini sarması için babama gerek kalmadı.

Bana hâlâ gereklisin, baba.

Aynı gün, daha sonra

Mutsuzum. Canım ders çalışmak istemiyor. Çalışmayacağım.

Başıma gelene bakın! Ders çalışacağıma bütün öğleden sonramı neleri düşünerek geçirdim?

Bir baba nasıl kaybolur? Kaybolursa nasıl bulunur?

Gazetelere ilan mı verilir?

Gazetede babamın fotoğrafı, altında:

Ne olur geri dön baba!
Annem hasta. Ölüm döşeğinde.
Seni görmek istiyor

Buna benzer ilanları gördüğümde içim ezilirdi. O insanların başka bir dünyadan geldiğini düşünürdüm. Benim dünyamda babalar, anneler kaybolmaz; felaket, ölüm, yoksulluk nedir, bilinmezdi. Yanlışmış. Hepimiz aynı dünyadanmışız meğer.

Kayıp Eşya Bürosu var. Kayıp Babalar Bürosu da var mı?

Yoksa babam kaçtı mı bizden?

Evden Kaçan Çocuklar Bürosu var. Evden Kaçan Babalar Bürosu da var mı?

Anneme neden inanmıyorum? Babam gerçekten yolculukta mı acaba? Aslı'nın babası sık sık iş gezisine gidiyor. Dönerken Aslı'ya yığınla hediye getiriyor. Babam gerçekten iş gezisindeyse bu harika bir şey!

Baba, ister kaçmış ol, ister kayıp,
ister iş gezisinde, seni bulacağım.

Çarşamba, balkonda

Bugün anneannem geldi. Biraz daha şişmanlaşmış. Ayaktayken ayakkabılarını göremiyor. Yusyuvar-

lak göbeği engelliyor. Ayakkabılarının bağını bana çözdürüyor.

Anneannem çok konuşkan. Bilmediği yok. Mahallede, ülkemizde, dünyada neler olup bittiğinden haberi var.

Akşam yemeğimizi balkonda yedik. Dolunay vardı. Dolunay geceyi aydınlatmıştı. Grimsi bir mavilik gökyüzünü sarmıştı.

Anneannem dolunayla ilgili ilginç şeyler söyledi. Tırnaklar, ay dolunay halinde iken kesilmezmiş. Çünkü çok çabuk uzarlar, kesmek işe yaramazmış. Dolunayda ağaçlar, tohumlar, çiçekler, her şey büyük bir hızla büyürmüş.

Bu gece dolunayın ışığında uyuyacağım. Herkes yattıktan sonra battaniyemi alıp balkondaki şezlonga geçeceğim. Bakalım, her şeyi büyüten dolunay benim kısacık boyumu uzatacak mı?

Annem bulaşıkları yıkarken, anneanneme babamın kayıp olduğunu söyledim. Gerdanını titrete titrete güldü.

"Merak etme, kaybolmaz o," dedi.

Anneannem babamdan söz ederken, yüzüne çarpık bir gülümseyiş yapışır. Belki de bu yüzden, annem babamı sevdi mi sevmedi mi, hiç bilemedim. Gene de içime su serpti sözleri.

Kaybolsan da içimdesin, baba.

Perşembe, uyandıktan sonra

Bu sabah boyumu ölçtüm. Uzamamış. Takvimin kenarına yazdım.

"Dolunayın boy uzamasına yararı yok!"

Boyumu ölçerken babamın yaptığı boy tahtasını aradım. Her doğum günümde bir çentik atar, kenarına tarih yazardık. Ivır zıvırla birlikte o da babamla kalmış. Babam tahta parçaları ve kumaş parçalarıyla oynamaktan çok hoşlanırdı. Bana bir kitaplık gerekse hemen eline bir çekiç alır, tahta parçalarını keser, birleştirir, yapardı. Sonra da kırmızının, sarının, yeşilin en çatlağına boyardı. Babamın yaptığı kitaplık dükkânlarda satılanlara benzemezdi. Ne yalan söyleyeyim, ben dükkânlarda satılan saman sarısı cilalı kitaplıkları seviyorum. Bilge'nin kitaplığı gibi. El yapımı değil onunki. El yapımı olanlar dükkânda satılanlar kadar düzgün olmuyor, eğri büğrü görünüyor. Babam benim fikrimi ciddiye almazdı. İçinden geçirdiği kitaplığı yapmayı yeğlerdi. Bahanesi de hep aynıydı:

"Kendi yaptığın eşyayı kullanmanın zevki bambaşka. Mobilyacıdan alınanlar üzerinde bir değişiklik yapmaya kalksan sırıtır, bir şeye benzemez. Kendi yaptığın kitaplığa istersen birkaç raf eklersin, rengini değiştirirsin; sandalyenin boyunu yükseltip alçalta-

bilirsin. Üstelik insanın evi, odası, kişiliğinin aynasıdır."

Gerçekten de babamın odası, arkadaşlarımın babalarının odalarına hiç benzemiyordu. Karmakarışık ve hurdalarla dopdoluydu. Babamın iç dünyası da bu kadar karışık, ilgi alanları da bu denli çeşitliydi çünkü. Evimize gelenlere babamın odası hep kapalıydı. Biri görecek de alay edecek diye annemle ikimizin ödü kopardı. Benim odamı da kendininkine benzetmek istemişti. Açık söyleyeyim, ben de rengârenk masa ve sandalyelerden hoşlanıyorum. Ama eski odama gönül rahatlığıyla hiçbir arkadaşımı çağıramıyordum. Kimsenin benimki kadar komik eşyaları yoktu çünkü. Bilge'nin odasında kırmalı perdeler, yatağında aynı desenden kırmalı bir örtü vardı. Benim odamda ise hiçbir şeyin rengi ötekini tutmuyordu.

Hiç unutmam, bir kış yağmurluk istemiştim. Babam kırmızı plastikten bir yağmurluk dikmişti bana. Sıradan değil, oldukça gösterişli bir yağmurluktu. Annem şöyle anlatıyordu yağmurluğumu: Bebe yakalı, robalı, robadan altı kloş gelen çadır gibi yağmurluk. Giydiğimde, herkes birbirine beni gösteriyordu. Kendi başına yürüyen kırmızı bir şemsiyeye benziyordum. Yağmur damlaları yağmurluğuma düşer düşmez sıçrayarak çevreye saçılıyordu. Üstümden damlalar fırlayıp giderken, yanımda yürüyenler sırılsıklam oluyordu. Okulda adım "Kırmızı Şemsiye"ye çıkmıştı o kış.

Ben dikkat çekici, değişik olmak istemiyorum. Herkes gibi olmak istiyorum.

Herkes gibiyim!

Aynı akşam, anneannemin arkasından

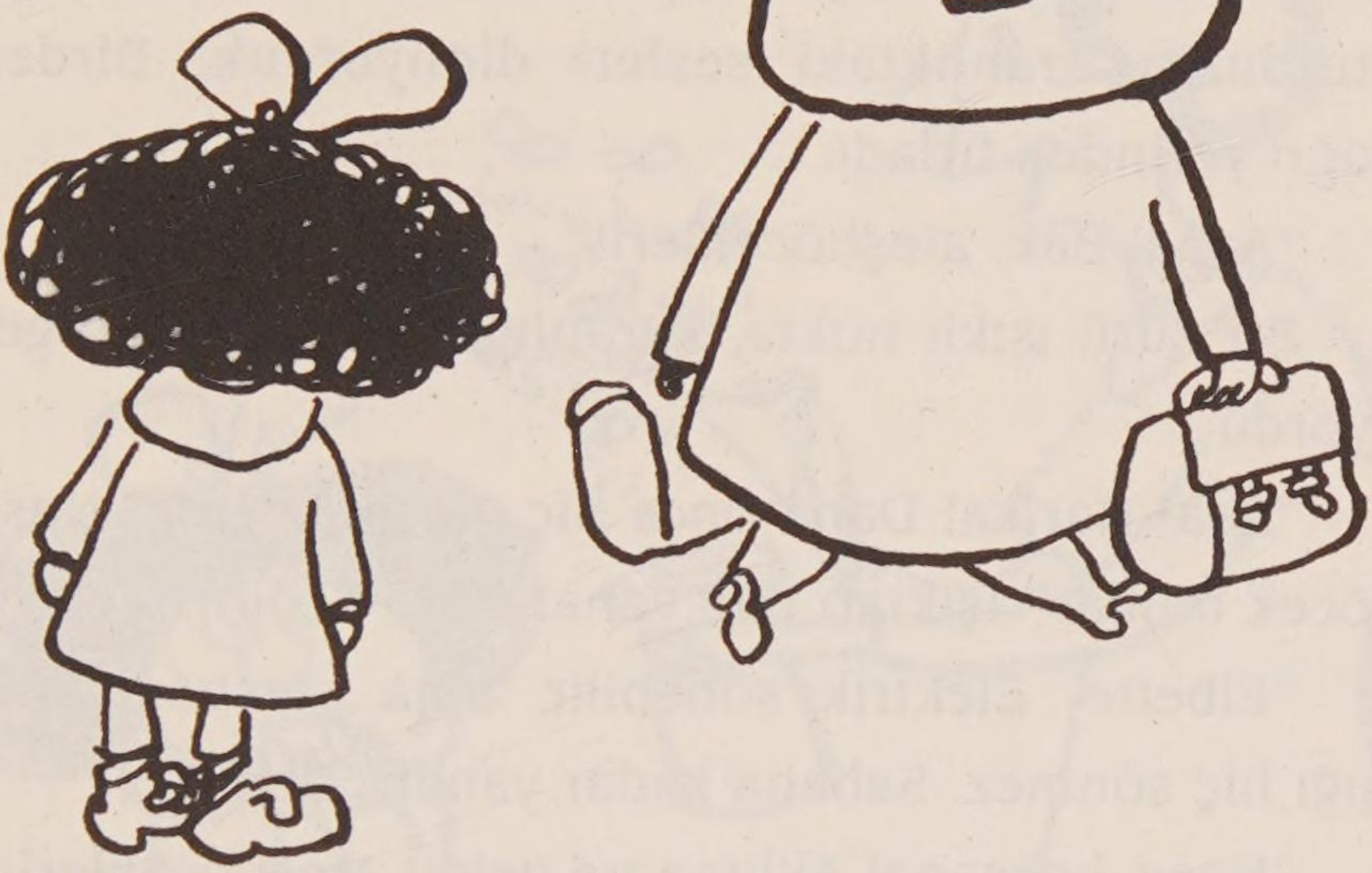
Neyse ki annem bugün, istediğim kitaplıkla çalışma masasını almış. Çok sevindim. Eskileri eskiciye vermiş.

Ne yalan söyleyeyim, "eskici" sözünü duyduğum zaman bir sızı duydum içimde. Saçma belki ama, babam eskiciye satılmış gibi geldi.

Bugün mavi gözlü kızla birlikte geldik okuldan. Adını bilmiyormuşum gibi davrandım. Onunla ilgili çok şeyi merak etmeme rağmen hep ben konuştum. Üstelik hiç tanımadığı birini, Bilge'yi anlatıp durdum. Kim bilir ne sıkılmıştır! Ayrılırken, mavi gözlü kızdan tarçınla kek kokusu kaldı aklımda. Saçları tarçın ve kek kokuyordu.

Şanslı kız! Annesi elmalı kek yapmasını biliyor. Benim annem bilmez.

Akşama doğru gizli bir iş yaptım. Gazetede bir dedektif bürosunun ilanını görmüştüm, o büroya telefon ettim. Kayıp babam için. Telefona çıkan mekanik ses, danışma ücretinin 15 TL olduğunu söyledi. Telefonu hemen kapattım. O kadar param yok.

Anneannem gitti. Giderken arkasından baktım. Şapka giymiş denizanasına benziyordu. Yakında gene gelecekmiş. Bigudi torbasını benim odamda unutmuş. Hemen gelecek öyleyse. Anneannem bigudileri olmadan yaşayamaz.

Daha şişmanlama, anneanne!

Cumartesi, gece

Bu akşamüstü, mavi gözlü kız Çağrı'yla annesi Güniz Hanım bize oturmaya geldiler. Önce çok şaşırdım. Sonra annem, Güniz Hanım'la merdivende karşılaştığını, eve davet ettiğini söyledi. Güniz Hanım'ın kumral saçları incecik. Tüy gibi uçuşuyor. Sarı-beyaz çizgili bir elbise giymiş. Gözleri boncuk mavisi.

Annemle Güniz Hanım çay içerlerken, biz bahçeye çıktık. Hava kararmıştı. Kapının önündeki basamağa oturduk. Karanlıktaki sesleri dinliyorduk. Birden Çağrı yerinden fırladı.

"Aaaa! Bak, ateşböcekleri!"

Bir sürü ışıklı nokta, karanlığın içinde gidip geliyordu.

"Aaa! Harika! Daha önce hiç görmemiştim. Nasıl böcek bunlar? Işıkları hep yanar mı?" dedim.

"Elbette. Elektrik sönebilir, ama ateşböceğinin ışığı hiç sönmez. Sabaha kadar yanar," dedi.

"Heey, baksana! Aklıma ne geldi! Ateşböceklerini bir şişeye koysak, geceleri lamba yerine kullanabilir miyiz?" dedim.

"Yaşa! Çok güzel bir fikir bu! Hemen deneyelim," dedi.

Çabucak yukarı koştum. Mutfakta istediğim gibi bir cam kavanoz vardı. İçini boşalttığım gibi aşağı indim.

Ateşböceklerini kavanoza sokmak oldukça zor oldu. Böcekler direniyor, içeri girmek istemiyorlardı. Uzun uğraşlarla dokuz-on tanesini şişenin içine sokabildik.

Şişede oynaşan minik pırıltılar aklımı başımdan almıştı.

"Gel," dedim Çağrı'ya. "Annelerimize lambamızı gösterelim."

Koşarak eve girdik. Annem kavanozu görünce suratını astı. Elimden çekercesine aldı.

"Deminden beri bu kavanozu arıyordum. Güniz Hanım'a kuruyemiş verecektim."

Annem kavanozun kapağını açar açmaz böcekler kaçıverdi. Kaçan böcekleri gören annem öfkeden kudurmuştu.

"Yaptığını gördün mü?" dedi. "Böcekleri toplayıp eve getiriyorsun. Evi böcekler saracak şimdi."

Çağrı'yla ikimiz birbirimize bakakaldık. Anneme böceklerin öyle sıradan böcekler olmadığını, ışığıyla geceleri bizi aydınlatacağını söylesek de inanmazdı artık. Odanın ışığında ateşböceklerinin pırıltıları kay-

bolmuştu çünkü. Sıradan, minicik böcekler olmuşlardı birden.

Bu gece odamın ışığını söndürüp, dışarda ateşböceklerinin dansını seyrettim. Gruptan ayrılıp uzaklara doğru uçan böceklerden birinin arkasından,

"Babama sevgilerimi götür!" diye bağırdım.

Sevgim sana ulaştı mı, baba?

Pazartesi, öğlen

Bugün okula giderken Serkan'a rastladım. Önce derslerden konuştuk. Sonra konuşacak bir şey kalmadı. Önümüze baka baka okula kadar geldik. Kapıdan girerken pat diye,

"Benim babam kayıp," dedim. "Belki de hiç dönmeyecek."

Gözlerinde derin ışıklar yanarak bana baktı. Şaşırmıştı, hatta sevinmişti de.

"Babanın olmaması çok mu kötü bir şey?" diye sordum. Ne de olsa bu konuda benden deneyimliydi.

"Değil..." dedi. Doğrusu ya, bu yanıtı hiç beklemiyordum. "Yüzünü unutmazsan hiç de kötü bir şey değil. Ben babamın yüzünü hep anımsamaya çalışırım. Aklıma çizdim artık. Kolay kolay unutmam. Günün birinde babanın yüzünü anımsayamazsan, onu kesinlikle kaybetmişsin demektir."

Bu sözler gün boyu aklımdan çıkmadı. Derslerde, aralarda hep babamı düşündüm.

Kaşları nasıldı? Yukarı mı kalkık? Yoksa aşağı mı inik?

Ya gözleri? Sarı... Hayır, yeşil değil mi? Sarı, yeşil, benek benek.

Dudakları? İnce miydi, dolgun mu? Gülerken ağzını kapatırdı.

Elleri? Hiç unutur muyum? Güvercin kanadı tıpkı.

Okul çıkışında Serkan'ın yanına gittim. Eve kadar birlikte yürüdük. Ben bir şey sormadan babasından söz etti.

"Babanla birlikte otururken her dakika yanında hisseder miydin onu?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

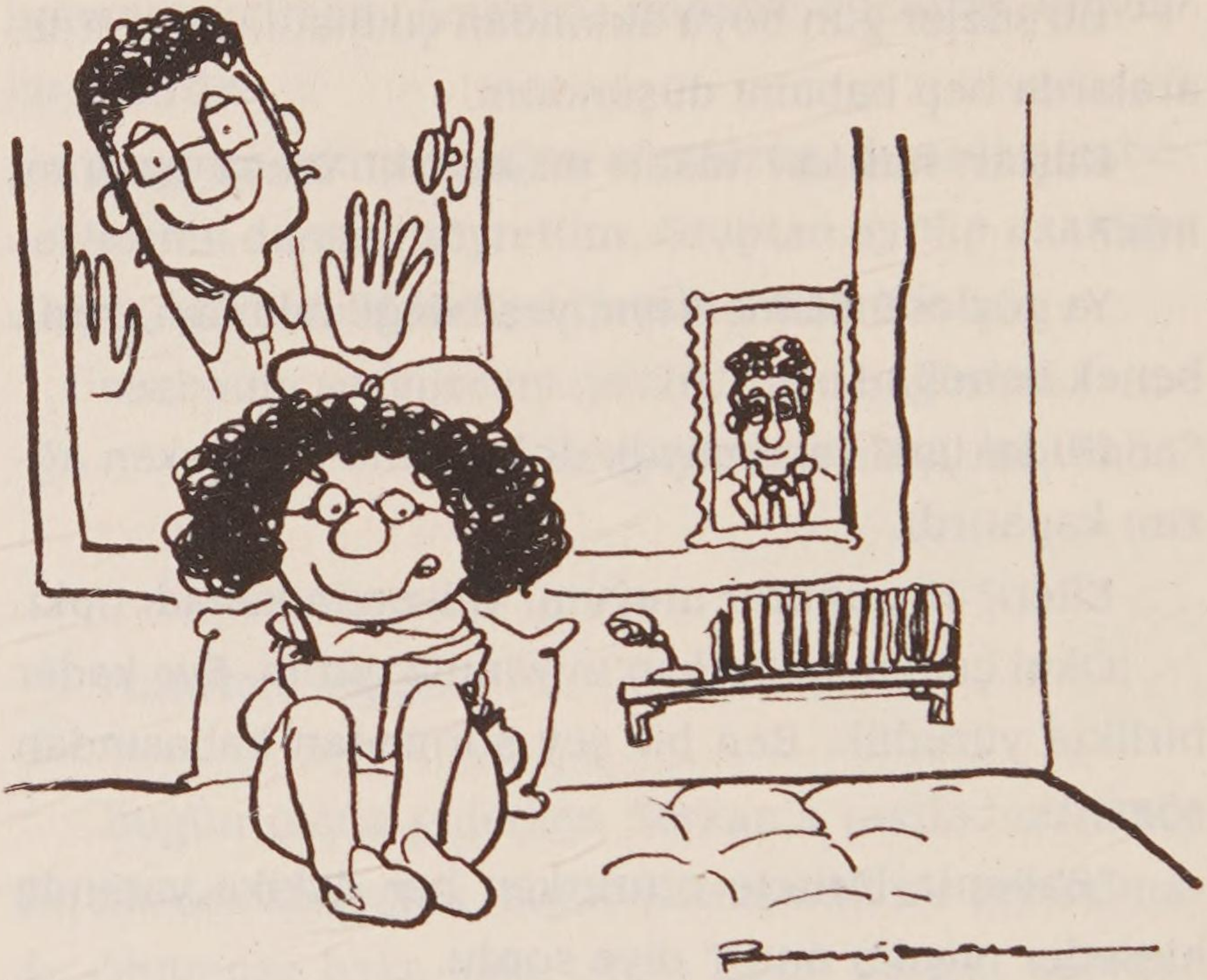
"Ben artık her dakika yanımda hissediyorum onu. Birçok şeyi birlikte yaptığımızı düşünüyorum. Şu anda yanımda yürüyor. 'Çantanı fazla doldurmuşsun,' diyor. 'Kim bilir gereksiz neleri tıkıştırdın gene içine.'"

Ne hoş! Ben de o an, babamı yanı başımda düşündüm. Babam ellerini cebine sokmuş, cep radyosunu açmış, yanımda sakin sakin yürüyordu.

Serkan beni çok rahatlatmıştı. İçimdeki karamsar, sıkıcı duygular, yerini hoş duygulara bırakmıştı.

Eve gidince, albümden babamın fotoğrafını çıkardım. Penceremin kenarına taktım.

Artık yüzünü hiç unutmam, baba.

Çarşamba, akşama doğru

Anneannem gene geldi. Bana manto dikecekmiş. Ölçümü aldı. Zayıflamışım.

Sütçü Mehmet Amca, bu sabah bana babamı sordu.

"Nerede?" dedi. "Hiç göremiyorum?"

Bir şey demedim. Sadece omuzlarımı kaldırıp indirdim. Hurdacı Engin Amca yanımızdan geçerken durdu. Ben omuzlarımı silkince, o da alaycı alaycı baktı bana. Sanki babamla ilgili benden daha çok şey

biliyormuş gibi geldi bana. Engin Amca babamın iyi arkadaşıydı. Ivır zıvırını ondan alırdı.

Dilimin ucuna kadar geldi, babamı soramadım.

Babamın cep radyosunu buldum. Paltosunun cebindeymiş. Kendi mantomun cebine koydum. Okula giderken, okuldan çıkarken açıyorum. Sanki yanımda babam yürüyor.

Bugün Bilge'yi gördüm. Havalara uçtum. O da çok sevindi. Bizim sokağa gelmiş, beni arıyormuş. Adresimi yazdığı kâğıdı kaybetmiş.

"Bulamasaydım yarın gene gelecektim," dedi.

Beni yanaklarımdan tam sekiz kez öptü. Kızgınlığım sabun köpüğü gibi dağıldı. Onu her zamankinden çok seviyorum şimdi.

Annem bugün kendine sarı-pembe çiçekli, belden büzgülü bir elbise almış. Çok yakışmış. Annem son günlerde sinirli ve yorgun oluyor. Ama çok geçmeden kendine çekidüzen veriyor, gözalıcı bir elbise alıyor, saçına değişik bir şekil veriyor ve güzelleşiyor.

Hep bugünkü kadar güzel ol, anne.

Perşembe, parkta

Bugün hava güzeldi. Ilık bir sonbahar günü.
Okuldan çıkınca eve değil, parka doğru yürüdüm.

Aklım ilk dersten beri parktaydı. İlk derste Buket kulağıma bir şeyler fısıldamış, aklımı başımdan almıştı.

"Parka sonbahar gelmiş!"

Önce inanmak gelmedi içimden. Sonbahar bizim mahalleye gelmez sanıyordum. Çünkü sonbahar sararan yapraklar, solan çiçekler demektir. Mahallemizde tek bir ağaç olmadığına göre sonbahar da bizim mahalleye uğramaz, diyordum.

Çantamı sürüyerek parkın kapısından girdiğimde büyülendim sanki. Nefesimi tuttum, o olağanüstü güzelliği doya doya seyrettim. Sihirli bir değnek, ağaçların yeşilini sarıya, bordoya, kırmızıya çevirmişti.

Çantamı yere koydum. Önümdeki yaşlı çınara sevgiyle sarıldım.

"İşte!" diye bağırdım, "bu gerçek bir sonbahar!"

Bir banka oturdum. Ayaklarımın dibinde rengârenk yaprak kümeleri. Yapraklardan her biri tanıdığım birine benziyordu. Sapsarısı Fatoş'tu, kırmızısı Osman, yeşili en çok olan Umut'tu. Umut hep yeşil pantolon giyer.

Birden yapraklar bir süpürge darbesiyle kara bir küreğin içine tıkıldılar. Kendimi tutamayıp,

"Heey! Çöpçü Amca!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun? Onlar benim arkadaşlarım."

Çöpçü Amca boş boş baktı bana. Yüzüm kankırmızı olmuştu. Hemen kalktım banktan.

Sonra, o üzerinde bir sürü renk olan yapraklardan bir avuç koydum cebime.

Yere dökülmüş yapraklara basa basa yürüdüm. Yapraklar, üstüne bastıkça gevezeleşiyorlardı. Haşur, huşur, hışırlarla bir şeyler anlatmak istiyorlardı.

Şimdiye kadar yaprakların konuştuğunu hiç duymamış, sonbahara hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Eve yürürken, ağzımda ilk kez doğru dürüst çalmayı becerebildiğim bir ıslık, cebimde ise bir avuç sonbahar vardı.

Sonbahar, seni seviyorum.

Birkaç saat sonra

Yolda hurdacı Engin Amca'ya rastladım. Gülümseyerek gözlerimin içine bakıyordu. Babamdan söz edecek şimdi, diye düşünürken,

"Gel," dedi. "Sana bir şey söyleyeceğim."

Yanına yanaştım. Kocaman elleriyle yanaklarımı kavradı. Boks eldivenleri takmıştı sanki. Elleri sert ve nasırlıydı. İki ıslak öpücük bıraktı yanaklarıma.

"Babana seni gördüğümü söyledim. Yanaklarından öp benim için," dedi.

Çok heyecanlanmıştım.

"Nerede babam?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Yolda gördüm. Benden bir yığın hurda parça aldı gene."

Cebimdeki yapraklardan birini Engin Amca'ya uzattım.

"Bunu babama ver," dedim. "Verirken de onu çok sevdiğimi söyle."

Eve gidince sonbahar yapraklarıyla babamın resmini süsledim.

Sen o yaprağı ne yaptın, baba?

Cumartesi, Bilge'den ayrıldıktan sonra

. Bugün gene çiçekçiye gittim. Kasımpatı aldım. Penceremde dört saksı var şimdi. Çiçeklerim çoğaldıkça pencerem güzelleşiyor. Babamın cep radyosu hep cebimde. Yolda yürürken açıyorum. Herkes bana bakıyor. Baksın!

Öğleden sonra iskeleye indim. Bilge, iskelenin ucuna oturmuştu.

Köpüklü azgın dalgalar mendireğe gürültüyle çarpıyordu. Bilge omuzlarını indirmiş, uzaklara bakıyordu. Yerden küçük bir çakıl taşı aldı. Atacakmış gibi havaya kaldırdı. Taş usulca kaydı elinden. O an boğazına bir hıçkırık takıldı. Katıla katıla ağlamaya başladı.

Hızlı adımlarla Bilge'nin yanına geldim. Saçlarında ellerimi gezdirdim.

"Zayıf mı aldın?" diye sordum.

Ses çıkarmadı. Ben de oturdum iskeleye.

"Aldıysan aldın. Çalışırsın düzelir. Hiç ağlanır mı böyle? Hadi, al şu mendili... Sil gözyaşlarını," dedim.

Ellerini çekti yüzünden. Şeftali yanakları kumlanmıştı. Gözlerini değdirdi gözlerime.

"Nasıl ağlamam?" dedi. "Kedim Mırnav'ı kaybettim bugün."

Nerdeyse bir ay oluyor, ben de babamı kaybettim. Ama bunu söylemedim Bilge'ye.

Kollarımı Bilge'nin boynuna doladım. Gözyaşlarım onun gözyaşlarına karıştı.

Ağlamak hiç de sanıldığı kadar kötü bir şey değil. Ağladıkça, yüreğini sıkıştıran karamsar duygular gözyaşlarıyla dışarı akar. Böylece yüreğin ferahlar, rahatlarsın.

İskeledeki su birikintisinde Mırnav'ın yüzünü görür gibi oldum. Bizimle dalga geçer gibi gülümsüyordu.

"Üzülme," dedim. "Mırnav dönecek yakında!"

Mırnav, yalancı çıkarma beni!

Pazar, en mutlu günüm

Bugün en sevinçli günüm. Engin Amca babamdan haber getirdi.

Kapının önünde oturuyordum. Ne yalan söyleyeyim, içime doğmuştu sanki. Engin Amca'yı bekliyordum sabahtan beri.

Engin Amca, defalarca düşlediğim sahnedeki gibi beni yanına çağırdı. Gittim.

"Babandan haber var," dedi.

Yün süveteriyle gömleğinin arasından bir zarf çıkardı.

"Baban sana bir mektup gönderdi."

Sevinçten ne yapacağımı şaşırmıştım.

Engin Amca'nın dev gövdesine sarıldım. Bacaklarına, belindeki rengi kaçmış kemere, parmağındaki şövalye yüzüğe öpücükler yağdırdım. Mektubu elinden çekercesine alıp eve koştum.

Mektup çok kısaydı. Babam sadece,

"Seni sevgiyle kucaklıyorum," yazmıştı.

Bu kadarı da yeterdi.

Babamın beni kocaman kollarıyla sıkı sıkı sardığını düşündüm. Kendimi bir kangurunun sıcacık kesesinde hissettim. Sıcaklık yavaş yavaş bütün bedenime yayıldı, gevşedim. Babamla ilgili tüm korkularım un ufak olmuştu birden.

"Babam yaşıyor! Üstelik beni unutmamış."

Zarftan bir de kalem şeklinde bir el feneri çıktı. Önce bu feneri neden gönderdiğini anlayamadım. Biraz düşününce her şey aydınlanır gibi oldu. Babam bir insanı sevmişse, ona ıvır zıvırından birini hediye eder. Kendi yaptığı ya da tamir ettiği şeylerden birini, radyo, teyp, saat, çakmak gibi... En çok da el feneri verir. Odasının her köşesinde bir el feneri vardır. Çekmecelerinde, kalemliğinde, yastığının altında, yumurtalığın içinde, eski yoğurt kâselerinde... Her yerde.

Babam yanımda sanki şimdi.

"En gerekli şeydir el feneri," diyor, gözleri kapalı. "Işıklar beklemediğin bir anda söndü mü, bastığın yeri göremezsin."

Bastığın yeri görmemek feci bir şey! Başına her türlü felaket gelebilir. Düşebilirsin, bir kurbağanın üstüne basabilirsin, bir bilyeye basıp bacağını kırabilirsin, bir çöp bidonuna toslayabilirsin...

Yaşasın! Babam beni seviyor. Çünkü bana dünyanın en gerekli eşyasını, bir el fenerini göndermiş.

Artık ben de fenerimle karanlığın içindekileri görebileceğim.

Mektuptan ve fenerden kimseye söz etmeyeceğim. Bu, aramızda sır olarak kalacak.

Ben de seni
sevgiyle kucaklıyorum, baba.

Pazartesi, akşamüstü

Bugün öğleden sonra Engin Amca'yı bekledim. Gelmedi. Gelseydi babamın radyosunu gösterecektim. Çalışmıyor. Bozuldu belki de pili bitti. Ben de pencereden gelen geçeni seyrettim bol bol. Ne sabırsızım! Babam bana bir mektup gönderdi ya, şımardım. Sanki her gün yazacakmış gibi beklerim artık. Mektubu gönderdiği gün elime geçmeli. Ne işim var? Her gün Engin Amca'nın yolunu gözlesem bir şey mi kaybederim?

Babamdan haber beklerken, penceremin önündeki can dostumu götürdüler. Çok üzüldüm. İçim içimi yedi. Oturdum, dostum için bir şeyler yazdım:

"Geceleyin yatmak üzere odama çekilince seni görür, rahatlardım. Başucumda bekler, ışığınla korurdun beni. Kendimi kollarına bırakıp uyumaya öyle alışmıştım ki! Ben uyurken, sen gözünü kırpmadan

beni seyrederdin. Sabah nasıl gittiğini hiç anlamazdım.

"Uykumun kaçtığı geceler beni eğlendirmek için elinden geleni yapardın. En çok da sokaktan ayak seslerini siyah giysiler içinde odama taşıyışını severdim. Bu siyah giysiler, bir anda ya bir şoför ya bir piyangocu kadın ya da bekçi oluverir, odamın duvarlarında konuşarak dolaşırlardı. İşte o zaman kendimi bir tiyatro sahnesinde sanırdım. Sahnenin bir köşesinden oyuncuları seyrederken, dalar giderdim düşlerimin denizine.

"Bugün tanımadığım kişiler, seni sırtladıkları gibi bilmediğim bir yere götürdüler. Peşinden, gözlerim dolu dolu el salladım. Gördün mü, bilmiyorum?

"Bu gece odamda ilk kez sensiz uyuyacağım, sevgili *sokak fenerim*."

Bu yazdığım parça çok hoşuma gitti. Okudum, bir daha okudum, bir daha okudum. Belki elli kez. Bir kâğıdın kenarlarını resimlerle süsledim. Başında kocaman fiyonklar olan tombul yanaklı kızlar, kaniş köpekler, süt şişeleri çizdim. Ortasına bu yazıyı geçirdim. Yarın onu babama göndereceğim. Hâlâ şaşkınım! Nasıl bu kadar çok sözcüğü birbiri ardınca sıralayabildim ki!

Yeni sokak fenerim
sen olur musun, baba?

Perşembe, maçtan sonra

Hurdacı Engin Amca bugün geldi. Cep radyosunun pili bitmiş meğerse. Yeni pil takınca çalışmaya başladı. Engin Amca'ya, zarfa koyduğum "Sokak Feneri"ni babama götürmesini söyledim.

"Bugünlerde karşılaşmadık," dedi. "Görünce hemen veririm."

Engin Amca benimle konuşurken hep gülümsüyor, gülümserken ağzının kenarındaki çizgiler derinleşiyor. Ya benimle dalga geçiyor ya da gizlediği bir şeyler var. Yo, hayır... hiçbiri doğru değil. Engin Amca benden hoşlanıyor.

Anneannem bana diktiği elbiseyi getirdi. Biraz büyük, ama çok güzel.

Eteği giydiğimde, babamın sesini duydum:

"Etek boyu eğri alınmış," dedi.

Baktım, bana da eğri geldi, ama bir şey söylemedim.

Babam eve dönerse etek boyunu ona aldırtacağım. Bu yüzden, eğri olmuş demedim anneanneme.

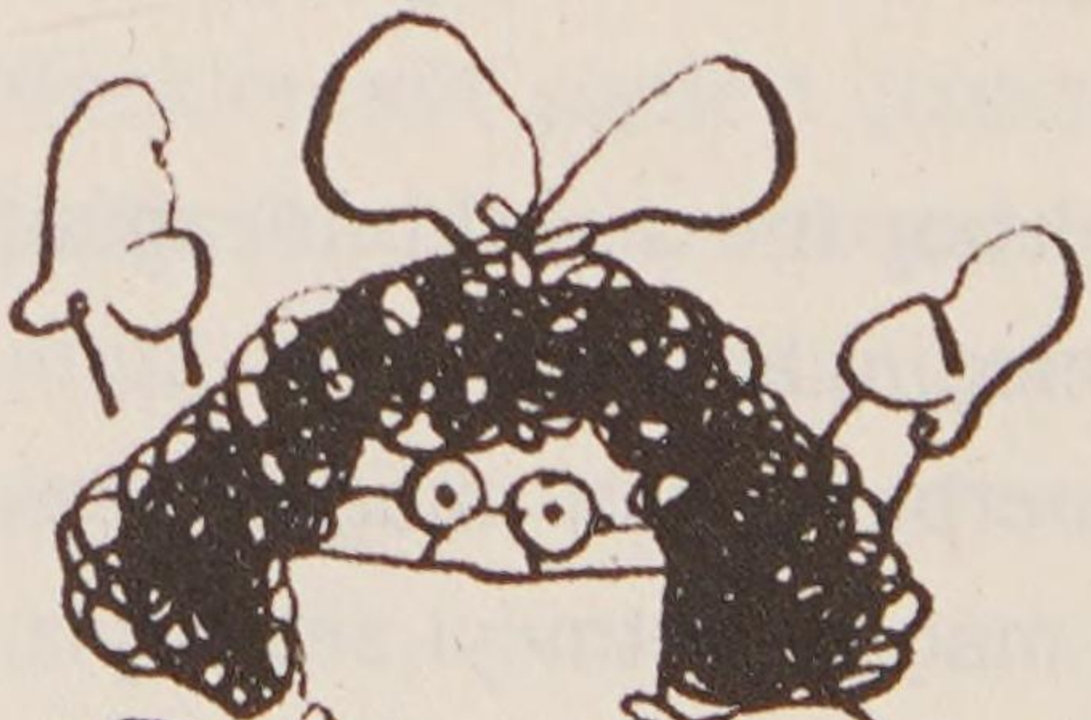
Akşamüstü TV'de Fenerbahçe'nin maçını seyrettim. Annem de ben de maç seyretmeyi sevmeyiz. Babam çok sever. Hele Fenerbahçe'nin maçlarını hiç kaçırmaz.

Maçı büyük bir zevkle seyrettim. Aynı saatlerde babamın da aynı işi yaptığını biliyordum çünkü. Sevdiğin bir insanla birlikte bir şey yapmak istiyor ama onu bulamıyorsan, yanında olduğunu düşünürsün, olur biter. Ben bugün bunu denedim. Maçı seyrederken sanki yanımda babam oturuyordu. Cep radyosunu da açtım. O da aynısını yapardı çünkü. Televizyonla radyoyu birlikte dinlerdi. Birbirine karışan seslerden hiç rahatsızlık duymazdı. Aynı anda gazete ya da dergi de okurdu.

"Madem iki kulağımız ve iki gözümüz var. Neden dördünü de kullanmayalım. Dünyada olaylar o kadar hızlı değişiyor ki, yetişmek çok zor," gibi sözler söylerdi.

Maç sırasında konuşmalarını, hakeme bağrışını, oyunculara kızışını, alkışlarını duyar gibi oldum. Hele Fener maçı 1-0 kazanınca babamla birlikte pencereye Fenerbahçe bayrağını asmaktan büyük zevk aldım.

Ben de Fener'i tutuyorum artık.

Beni duyuyor musun, baba?

Pazartesi, öğleden sonra

Bugün derste komik bir şey oldu. Resim dersinde konu: "sevdiğimiz biri"ydi.

Resmini bitiren, altına ismini yazıp öğretmene götürüyordu. Öğretmen en güzelini seçip panoya asacaktı. Haftanın resmi o olacaktı.

Resimleri teker teker öğretmenin masasına götürüp bıraktık. Öğretmen gözlüklerini taktı. Bir bir incelemeye başladı. Soluğumuzu tutmuş bekliyorduk. Hepimizin yüreğinde kendi çizdiğimiz vardı.

Öğretmen gözlüğünü çıkardı sonunda. Seçimini yapmıştı.

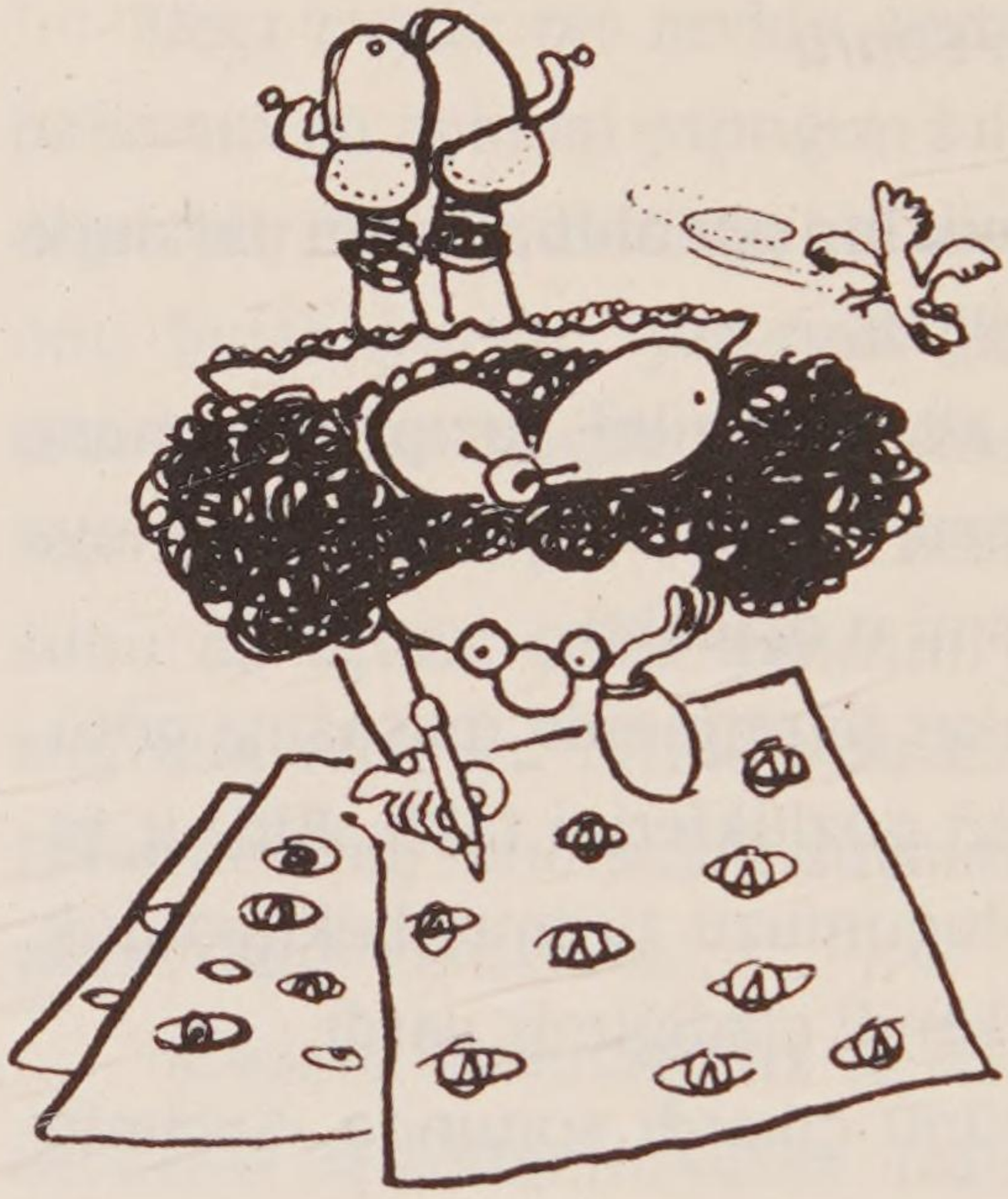
"Bu haftanın resmi Ayçiçeği'ninki," demesiyle gözlerim dolu dolu oldu. "Sıra arkadaşı Buket'in yüreğindeki sevgiyi, dostluğu, ışığı bir çift yeşil gözle göstermiş. Gel yavrum, resmini kendi ellerinle tak panoya."

Resmi panoya iğneledim, dört topluiğneyle. Bembeyaz kâğıtta bir çift yeşil göz.

Şaşırmıştım. Buket'in gözleri de yeşilmiş meğerse. Öğretmen söyleyene kadar hiç dikkatimi çekmemişti.

Ne yapacağımı bilemedim. Doğruyu söyleyemedim. Çünkü belki birinciliği başkasına kaptırırım, diye düşündüm.

Resmin altına, arkadaşım Buket yazamadım. Çünkü yalan söylemek istemedim.

Ben Buket'i çizmedim ki! Resim yaparken gözlerini benden ayırmayan, pencerenin önündeki kedi yavrusunun gözlerini çizmiştim sadece.

Sen kendi gözlerini kedi gözüne benzetirdin, baba. Yeşil, sarı, benekli gözlerini.

Eve gelince, pencerenin camına sıkıştırdığım resmine baktım. Sarı, yeşil hareli, parlak, gerçekten de şaşılacak kadar kedininkine benzeyen gözlerinden bir kâğıdı doldurana kadar çizdim. Resme bir de ad taktım: "Bir kâğıt dolusu kedi gözü".

En sıcak bakan gözler, kedi gözleridir.

Bir hafta sonra, salı

Bugün öğleden sonra Engin Amca'yı gördüm. Yorgun yorgun arabasını ittirerek geliyordu. Ta uzaktan fark etti beni. Yüzüne sıcak bir gülüş yayıldı.

Babamdan haber vardı! Yüreğim çarpa çarpa gelişini bekledim. Engin Amca beklentilerimi boşa çıkarmadı. Gene kazağıyla gömleği arasından bir zarf çıkardı.

"Babandan mektup var!" dedi.

Mektup ilki gibi çok kısaydı.

"Sokak Feneri'ni sevdim. Dersten ve oyundan başka uğraşlarının, hobilerinin de olması beni sevindirdi. Seni öpüyorum. Baban."

Zarfın içinde ince lastikle sarılmış ufak bir paket vardı. Paketi çabucak açtım. İçinden babamın ıvır zıvırına benzeyen parçalar çıktı.

Kâğıdın içinde şunlar yazıyordu:

"Bu parçaları kullanarak bir zil yapabilirsin. Elektromıknatıs, palet, tokmak, çan, pil ve nasıl bağlanacaklarını gösteren bir şemayı gönderiyorum. Bakalım başarabilecek misin?"

Eve koştum. "Bir Kâğıt Dolusu Kedi Gözü"nü gazete kâğıdına sarıp Engin Amca'ya verdim.

"Bunu babama ver," dedim.

Mektuptaki hobi sözcüğüne kafam takıldı. Sözlüğe baktım. Hobi, günlük işlerin dışında dinlenmek için sevgiyle yapılan bir uğraş demekmiş.

Babam, para kazandığı esas işinin yanında çeşit çeşit işle uğraşır. Resim yapar, kumaştan çantalar diker, ıvır zıvırdan radyo, teyp, hesap makinesi üretir. Tahtaları oyarak biblolar, baston, flüt gibi şeyler yapar. Bitpazarından hangi konuda olursa olsun okun-

muş dergileri alır, son satırına kadar okur. Demek ki babamın birçok hobisi var. Ya benim? Benim dersler ve oyun dışında yaptığım bir şey yok. Babamın öbür babalardan farklı olduğunu bilirdim, ama bu farklılığın hobilerden geldiğini bugüne kadar anlamamıştım. Hobiler insanı geliştirir, yüceltirmiş. Sözlükte yazıyor. Doğru. Ayrıca insana büyük bir keyif ve bir iş yapmanın verdiği mutluluğu tattırıyor. Seni öbür insanlardan farklı kılıyor. Bunu "Sokak Feneri"ni yazarken fark ettim. Benim babam, arkadaşlarımın babaları gibi kahvelerde zaman tüketen, sigara üstüne sigara tüttüren babalardan değilmiş meğerse. Üretmekten hoşlanan, yaratıcılığını kullanmaktan zevk alan, çok akıllı bir babam varmış.

"Her gün yeni şeyler öğrenmemizi engelleyen mi var?" deyişini duyuyorum şimdi. Elinde ansiklopedinin en kalın cildi, kim bilir gene neyi keşfetmiş?

İçimde buruk bir hüzün duymaya başlamıştım. Annemle ben onu anlamamış, hobilerini küçümsemiş, hatta kınayıp durmuştuk. Ah, babamı tanımak için onu kaybetmem mi gerekiyordu?

Parçalarla şemaya defalarca baktım. Hiçbir şey anlamadım. Korkarım bu zil çalışmayacak.

Zil ve mektuptan anneme söz etmedim. Gizli gizli, parçaları şemadaki gibi yerleştirip birbirine değdirdim. Çalışmadı.

Parçalara dokundukça içimi hoş bir heyecan sarı-

yordu. Nasıl sarmaz? Benden önce babam dokunmuştu onlara. Ve ben babamın ellerime dokunduğunu duyuyordum.

Bu zili çalıştıracağım. Çalıştıramazsam babam aptal olduğumu düşünür. Yazmaz bana. Görünmez de. Belki de hiç dönmez.

Bu gece babama, hobileri olan bir insan olacağıma dair söz verdim. Çiçeklerle süslediğim resmine bakarak hem de. Çiçekler tanığım.

İyi uykular, baba!

Perşembe, öğlen

Bu sabah şakır şakır yağmur yağıyordu.

Annem uyandırdığında, hava daha aydınlanmamıştı. Önce kalkmak istemedim.

Yola çıkınca lastik botlarımla su birikintilerine basa basa yürümek hoşuma gitti. Suları sıçrata sıçrata yürürken Çağrı'yı fark etmedim. Yanımdan geçiyormuş. Çantası çamur içinde kaldı.

Okul dönüşü kırtasiyeciden şemsiyeli kız çıkartması alıp Çağrı'ya verdim. Çok sevindi. Çamurdan rozetleri unuttu.

Üstelik bir de sır verdi bana:

Parmağıyla sus işareti yaparak onu izlememi söyledi.

Cep radyomu açtım, peşine takıldım.

Eski bir evin merdiven altına geldik. Yıkık dökük, kararmış bir tahta kapıyı iteledi. İçerisi kapkaranlıktı. Çantamdan el fenerimi çıkardım, ona ışık tuttum.

Çağrı içerden bir kutuyla çıktı. Kutunun içi deniz kabuklarıyla doluydu: denizyıldızı, denizatı, istiridye, midye kabukları...

"Bunları biriktiriyorum," dedi. "Deniz kıyısında bazen saatlerce değişik bir kabuk aradığım oluyor. Bir gün bunlarla müze açacağım."

Şaşırdım. Çağrı'nın da bir hobisi olması hoşuma gitmişti. Eğreltiotlarından bir taç yaptım. Çağrı'nın başına taktım.

Onu seviyorum.

Bugün şunu fark ettim: Herkesin bir sırrı var. Ancak çok yakın bulduğu birine açabildiği bir sırrı.

Annemin bir sırrı var. Babamın nerede olduğunu biliyor, ama söylemiyor.

Babamın da sırları var.

Benim annemden gizlediklerim de sır. Engin Amca'nın da, öğretmenin de sırları var.

Sırlar kolay kolay görülmez. Derinlere gömülmüş olur.

Yerin merkezine en yakın sırlar
senin mi, baba?

Cumartesi, ıslak gün

Bugün hava gene yağmurlu. Yağmurlu havalarda dışarı çıkmayı sevmiyorum. Evde oturup, ıslananları seyretmek daha çok hoşuma gidiyor.

Bugün babamın gönderdiği devreyi, şemaya bakarak kurmaya çalıştım, gene olmadı. Bütün öğleden sonrayı Engin Amca'yı beklemekle geçirdim. Saat beşe doğru geldi. Devreyi kurmayı beceremediğimi söyledim. Şeytani bir gülüşle elimdeki parçalara baktı. Bir göz atışta anladı neden yapamadığımı.

"Havya gerek," dedi.

"Hayır," dedim. "Babam gerekli şeyleri göndermiş. O da gerekseydi gönderirdi."

"Babanı tanımıyor musun? Her şeyi hazırlop bulmanı istemez o. Senin kafa yormanı, eksiği bulmanı ve tamamlamanı ister. Bende eski bir havya var. Havya için lehim teli ve pasta gerekir. Onları da verebilirim. Havyanın fişini prize takarsın, iyice ısınınca tele dokundurur, küçük bir parçasını eritir, birleştirmek istediğin iki ucu bu erimiş metalle yapıştırırsın. Pasta ile de havyanın ucunu temizlersin."

"Anladım. Babamı çalışırken görmüştüm. Evde yaparım."

Havyayı ve öbürlerini bir gazete kâğıdına sarıp elime tutuşturdu.

Havya kullanmak çok eğlenceli! Parçaları birleştirirken oyun oynamak kadar zevk aldım. Babam beni yalnız bırakmamış, yanımda belirmişti gene. Parçaları yanlış bağlayınca çığlık atıyor, ben de hemen doğrusunu yapıyordum. Sonunda devreyi tamamladım ve pile bağladım. Zırrrr! Zil çalmaya başladı. Sevinçten deliye döndüm:

Babam,

"Aferin," dedi. "Biraz yardım aldın, ama ilk deneme için bayağı başarılı sayılırsın."

Mutluydum. Alnımda babamın öpücüğünün ılaklığı vardı.

Babam çok kurnazca davranmıştı. Evet evet... Kurnaz ve akıllı bir insandır babam. Havyanın gerektiğini benim bulmamı istemişti. Nasıl da unutmuşum?

Hep böyle davranmaz mıydı zaten? Bana saat alır, akrebi olmazdı. Ayakkabı alır, bağcıkları olmazdı.

"Uygun bir şey bul, tak yerine," demez miydi?

Devreyi kurmam biraz zor oldu, ama babamı düşünmek hoşuma gitti doğrusu. Onu düşündükçe, yanımdayken farkına varmadığım özelliklerini buluyorum. Babamı daha iyi tanıyorum yani! Tanıdıkça da çok sevdiğimi anlıyorum. Ne güzel!

Beni tanısan,
daha çabuk döner misin, baba?

On gün sonra, perşembe

Bugün okuldan çıkınca, Çağrı'nın gizli kutusuna gittik. Çağrı deniz kabuklarına dokunmak istiyormuş. Ben de dokundum. İçim gıdıklanır gibi oldu.

Dönerken Çağrı'yı düşündüm. Ne güzel bir hobisi var. Deniz kabukları koleksiyonu yapmaktan büyük zevk alıyor, onları seyretmekle güzelleşiyor. Dikkat ettim, Çağrı deniz kabuklarına bakarken, saçlarından aşağı ışıklı, renkli pırıltılar dökülüyor. Bir peri sihirli değneğiyle dokunup güzelliğine güzellik katıyor sanki.

Benimse bir hobim henüz yok. Babamın son mektubundan beri ne "Sokak Feneri"ne benzer bir

yazı yazdım, ne de "Bir Kâğıt Dolusu Göz" gibi anlamlı bir resim yaptım.

Babam bana yeni bir devre göndermedi. Kendi kendime yeni bir şey de yaratamam. Elektrik konusunda bilgim yok çünkü.

Engin Amca bugün babamdan haber getirmedi, ama kendi öyküsünü anlattı:

Eskiden gemiciymiş. Çalıştığı gemiyi çok severmiş. Eski ama dayanıklı bir gemiymiş. Sacı çok sağlammış bir kere. Birçok kez torpil yemesine rağmen delinmemiş. Günün birinde, çok yaşlandı diye açığa alınmış, jilet yapımı için ayrılmış. Engin Amca gemisinden uzaklaşmaya dayanamamış, başka bir gemide çalışmaya da alışamamış; gemiciliği bırakmış, hurdacılık yapmaya başlamış.

Bana gemisinin resmini gösterdi. El örgüsü gri bir kazak giymiş, boksör burunlu, irikıyım yaşlı adama benziyor.

Bugün hep seni düşündüm,

Engin Amca!

Ertesi gün

Bugün mahallemizde ilginç bir dükkân açıldı. Adı "Akvaryum". Akvaryum balıkları satıyor.

Günlerdir dükkân açılış için hazırlanıyordu. Tabelasını astıkları gün,

"İlk müşterisi ben olacağım," dedim ve bugünün gelmesini iple çektim.

İlkler çok önemlidir. İlk sözcüğü söylemek, ilk adımı atmak, ilk okula gitmek, ilk müşteri olmak gibi...

Sabah dükkân açılmadan önce kalktım. Kahvaltımı pencereden baka baka yedim ki dükkânın açılışını kaçırmayayım. Aydınlık yüzlü, ince bıyıklı, kirpi gibi dik saçlı, zayıf bir adam dükkânın önünde durdu, kapıyı açmaya davrandı. Ben de kahvaltımı yarıda bırakıp, kendimi dışarı attım.

Koşarak dükkâna girmeye çalışırken, ayağım eşiğe takıldı, yuvarlandım. Dükkân sahibi nazik bir beyefendiydi. Beni elimden tutup kaldırdı.

"Yavaş ol yavrum," dedi. "Korkuttun beni."

Heyecandan,

"İlk müşteriniz geldi mi?" diye garip bir soru döküldü dudaklarımdan.

Dükkân sahibi, berberlerinki gibi uzun beyaz önlüğünü giyiyordu. Sorumu duyunca gülümsedi.

"Daha yeni açtım," dedi. "Sen ilk ziyaretçimsin."

Derin bir nefes aldım. İstediğim olmuştu. Dükkân gerçekten de büyülemişti beni. Koskoca cam kaplarda yüzlerce çeşit ilginç balık dolaşıyordu. Kendimi bugüne kadar tanımadığım olağanüstü bir dünyada bulmuştum.

Tam ortadaki masada ufak, yuvarlak bir kavanoz, içinde de tam altı tane balık vardı. Altısı da kırmızı lacivert çizgili pijamalar giymişlerdi. Satıcı, aynı aileden olduklarını söyledi.

Pijamalı kardeşler çok hoşuma gitmişti. Bir ara içlerinden biri bana doğru yaklaştı. Dudaklarını vantuz gibi cama yapıştırıp, bir öpücük gönderdi.

Çok şaşırmıştım. Hemen parmağımı kavanoza dayadım,

"Bu balığı satın almak istiyorum!" diye bağırdım.

Satıcı kavanozların tozunu alıyordu. Beni duyunca kepçeyle yanıma geldi. İstediğim balığı sudan çıkardı.

Balığı su dolu, ufak bir kavanoza attı. Koltuğumun altına da bir kutu balık yemi sokuşturdu. İlk müşteri olmanın yararı.

Dükkândan çıkarken ağzım kulaklarımdaydı tabii. Gözlerim ise balığımda. Bu yüzden kapının önünden geçen teyzeyi göremedim. Çarpıştık.

Teyze elimdeki kavanoza ilgiyle baktı.

"Aaaa! Ne güzel bir balık bu!" dedi. "Adı ne?"

"Bilmiyorum," dedim, ama o andan sonra ad düşünmeye başladım. Eve geldiğimde adı bulmuştum: Şiribom.

Odamda yalnız değilim artık. Bir de arkadaşım var: Şiribom.

Şiribom, seni seviyorum!

Pazartesi, akşam

Artık hiç aklımdan çıkmayan biri daha var: "Şiribom." Bu sabah Şiribom'dan Çağrı' ya söz ettim. Mutlu bir gülümsemeyle beni dinledi. Şiribom'u Aynalı Kadın'a bile gösterdim.

"Onu yalnız bırakma," dedi.

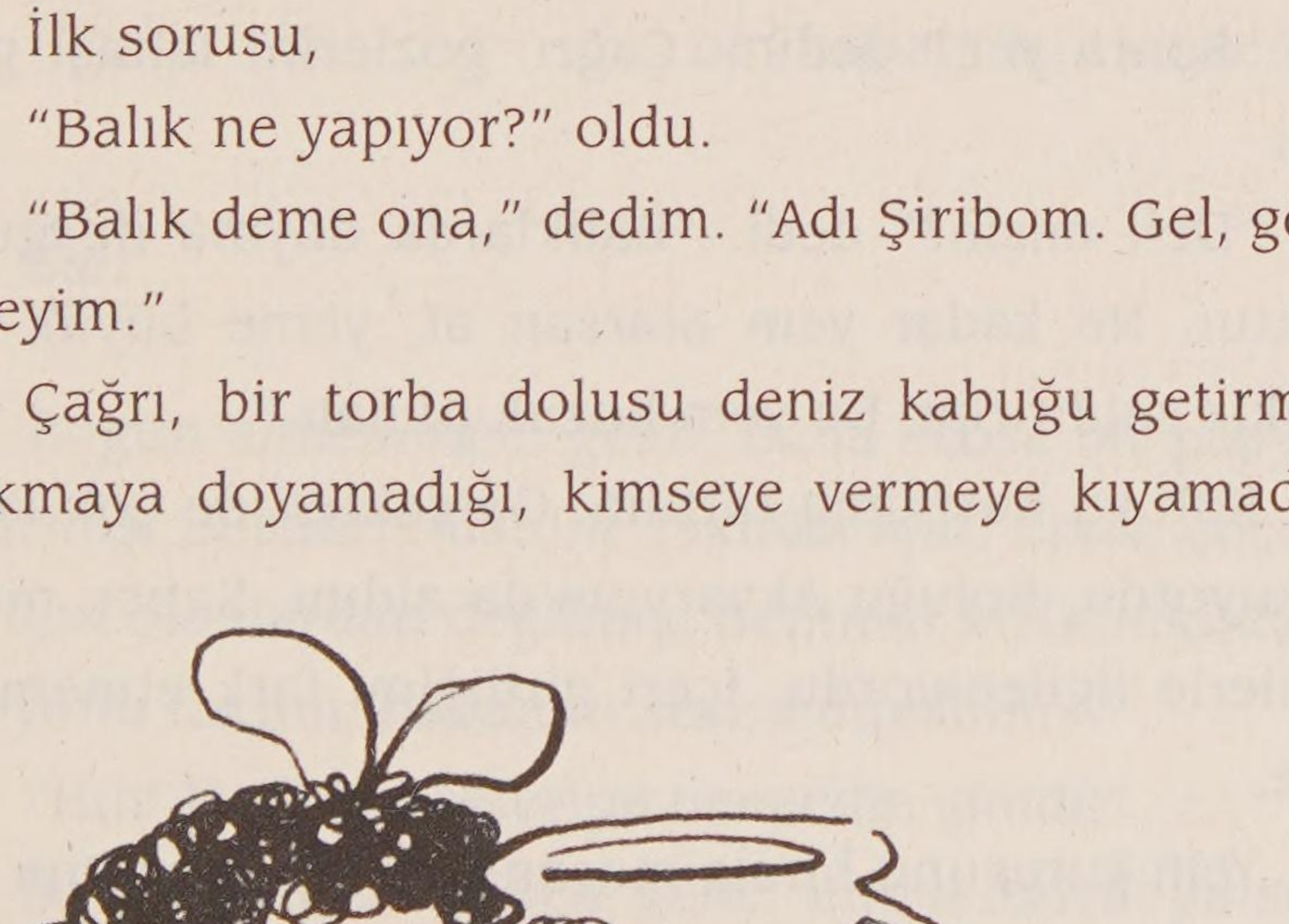
Öğleden sonra evde ödevimi yaparken biri kapıyı tıklattı. Açtım, baktım: Çağrı.

İlk sorusu,

"Balık ne yapıyor?" oldu.

"Balık deme ona," dedim. "Adı Şiribom. Gel, göstereyim."

Çağrı, bir torba dolusu deniz kabuğu getirmiş. Bakmaya doyamadığı, kimseye vermeye kıyamadığı

deniz kabuklarından. Çok sevindim. Ne iyi kız şu Çağrı!

Kabukları kavanozun dibine yerleştirdim.

Çağrı, Şiribom'a biraz yem vermek istedi. Bir tutam yemi suyun yüzeyine bıraktı. Şiribom yeme şöyle bir baktı, ağzını açıp esner gibi yaptı ve hemen kapadı.

Yemedi yani.

Çağrı,

"Bir parça daha at," dedi.

Attım, gene yemedi.

"Sonra yer," dedim. Çağrı, gözlerini faltaşı gibi açtı.

"Deli misin?" dedi. "Balıklarda doyma duygusu yoktur. Ne kadar yem atarsan at, yeme büyük bir zevkle saldırırlar. Bu yem bozuk olmalı."

Kutuyu burnuma tuttum. Gerçekten de çok kötü kokuyordu. Soluğu Akvaryum'da aldım. Satıcı, müşterilerle ilgileniyordu. İçeri girdiğimi fark etmemişti bile.

Yem kutusunu hırsla masanın üstüne çarptım.

"Bunu geri alın ve tazesini verin, bayım," dedim. "Balığım yemi beğenmedi. Çok kötü kokuyor."

Satıcıyla müşteriler gülerek bana baktılar. Satıcı, kutunun tozunu elindeki bezle silip bana geri verdi.

"Bu kaliteli bir yemdir," dedi. "Bütün balık yemleri gibi hafif bir balık kokusu vardır."

"Balığım onu yemiyor ama," dedim.

"Hımmm... Bazı balıklar yeni evlerine biraz zor alışırlar. Doğdukları yeri özlerler."

"Bu balık nerede doğdu?" diye sordum.

"Antil Adaları'nda," dedi.

Onu Antil Adaları'ndan çıkartıp, küçücük odama getirdim. Ülkesini özlüyormuş, zavallıcık...

Şiribom'a ülkesini unutturmaya çalışacağım. Unutmalı, çünkü artık benimle yaşayacak.

Bırrr! Ya aynı sözleri biri babam için söylerse?

Salı

Bugün anneannem geldi. Bana ekose bir papyon getirmiş. Bluzların üstüne takmak için. Erkek çocuklar için olanlardan değilmiş. Benimki kızlarınkinden. Papyonu taktım, babamın sesini duydum:

"Hıh! Kutu bebeklerine benzedin şimdi!"

Babamdan haber yok gene. Engin Amca' ya sordum. Bugünlerde hiç görmemiş. Hemen oracıkta kısa bir not yazıp, Engin Amca'nın eline tutuşturdum. Dedim ki:

"Babacığım! Şemaya göre elektrik devresini tamamladım. Parçaları havyayla birleştirdim. Yenilerini yapmak istiyorum. Bana gönderir misin? Her parça-

nın nasıl iş gördüğünü, zilin nasıl çalıştığını merak ediyorum. Ah, biraz elektrik bilgim olsaydı! Sen hep öğren derdin, ben kaçardım. Şimdi ise meraktan çıldırıyorum. Ben ve balığım Şiribom seni sevgiyle öpüyoruz."

Şiribom hâlâ yem yemiyor. Aklı fikri Antil Adaları'nda.

Çağrı öğleden sonra gene bize geldi. Şiribom'u o da benim kadar seviyor.

Ansiklopedide Antil Adaları'nı okumuş. Antil Adaları'nın bir adı da Karayipler'miş. Üç büyük ve birçok küçük adadan oluşuyormuş. Bitki örtüsü hindistancevizi, yağmur ormanları ve kaktüslermiş.

Çağrı, atlasta Antil Adaları'nı bulup bana gösterdi. Sonra adaların üstüne ince bir kâğıt koyup, aynısını çizdi. Keserek çıkardı. Şaşkınlıkla onu seyrettim. Bir ara hindistancevizi tozu ve maydanoz istedi. Getirdim. Maydanozu ayıkladı. Yapraklarını adaların üstüne yapıştırdı.

"Bunlar ormanlar," dedi.

Ormanların bir kısmına hindistancevizi tozu yapıştırdı, geri kalanına da su serpti. Hindistancevizi ve yağmur ormanları, burnumuzun dibine gelmişti işte. Adaları kavanozun üzerine düzgün bir şekilde yapıştırdık. Çikolatadan çıkan minik inek ve at figürlerine kâğıttan birer kuyrukla yüzgeç ekledi. Denizatı ve denizineği yaptı yani. Onları da kavanozun dibine

yerleştirdik. Artık Şiribom kendini Antil Adaları'nda hissedebilecek. Evinde yani.

Herkes evinde mutludur!

Dört gün sonra

Şiribom inatçılığa devam ediyor. Yememekte kararlı. Artık onun için kaygılanmaya başlamıştım. Başına kötü şeyler gelmesinden korkuyordum.

Buket derste kulağıma fısıldadı:

"Bir arkadaşımın muhabbetkuşları var. Muhabbetkuşları eşsiz yaşayamazmış. Eşi olmadığı zaman iştahı kesilir, ötmezmiş."

Bu habere çok sevindim. Benim Şiribom'un da derdi yalnızlık olmalı. Çünkü onu altı yakınından ayırmıştım. Okul çıkışı hemen benzerlerinden birini daha satın aldım. Aynalı Kadın'a yeni aldığım balığı gösterdim.

"Şimdi oldu," dedi. "Balığını yalnız bırakmadığına sevindim. Yalnızlık dünyanın en kötü şeyidir!"

Yeni balığı, Şiribom'un yanına koydum. İki balık önce birbirlerini uzaktan süzdüler, sonra ağızlarından baloncuklar çıkararak konuşmaya başladılar.

Yemleri suyun yüzeyine serptim. Yeni gelen bütün yemleri silip süpürdü. Şiribom başını çevirip bakmadı bile. Yeni balığa bir isim taktım: "Toraman".

Şiribom, beni kızdırıyorsun!

Pazartesi, Engin Amca'dan sonra

Günlerdir Şiribom'la ilgilenmekten, Engin Amca'nın yolunu gözlemeyi bırakmıştım. Bugün okuldan dönerken, Engin Amca arkamdan seslendi. Hemen yanına koştum.

"Babandan mektup var!" dedi.

Baktım, bu kez kocaman bir zarf. İçinden gene birkaç satırlık bir yazı ve bir *Elektrik Bilgisi* kitabı çıktı.

Babam şöyle diyordu:

"Akıllı bir çocuk olduğunu hissediyor ve seviniyorum. Yanaklarından sevgiyle öpüyorum. *Elektrik Bilgisi* kitabını okumaya çalış. Anlamadığın yerler olursa sıkılma. Tekrar baştan oku. Göreceksin, anlayacaksın."

Babamdan haber almak beni mutlu etti. Bugün bir başka sevinci daha yaşıyorum. Dün gece Şiribom'un

sırrını çözdüm. Gece ansızın, sokak kedilerinin bağrışlarıyla uyandım. Aklıma birden, o saatte Şiribom'un ne yaptığı geldi. Sürüne sürüne kavanozun yanına geldim. Işığı açmadım. Gece lambasının ışığı kavanozu aydınlatıyordu. Aaa! O gündüzleri suratını bir karış asan Şiribom, gülümsüyordu. Diliyle kavanozun dibindeki yemleri topluyor, iştahla yutuyordu. Benimle oyun oynuyormuş meğerse.

Sabah uyanınca, ilk işim balıklara yem vermek oldu. Yemlere, yeni arkadaşı Toraman gibi Şiribom da saldırdı. Karnını doyurunca da tıpkı Akvaryum adlı dükkânda yaptığı gibi dudaklarını cama doğru yapıştırıp bana öpücük gönderdi. Gece onu gizlice seyrettiğimi anlamıştı.

Bugün derste, Buket'e dedim ki:

"Biliyor musun, büyüyünce, camdan yapılmış bir evde oturacağım."

"Ben de," dedi. "Duvarları akvaryumdan olacak."

Şaşkın şaşkın ona baktım. Benim gördüğüm düşü o da görmüştü sanki.

Öğretmen pembe-mavi çiçekli bir etek giymişti. Gözümü bir türlü etekten alamıyordum. Buket'e,

"Büyüyünce hep öğretmeninki gibi çiçekli elbiseler giyeceğim," dedim.

"Ben de," dedi.

Bu kız ya benimle dalga geçiyor ya da gerçekten onunla aynı düşleri görüyoruz.

Düş deyince aklıma geldi:

Baba, o karlı kış gününü anımsıyor musun? Hani, birbirimize sarılıp pencereden karın yağışını seyrettiğimiz günü. Bir serçe, kanadına düşen karın ağırlığıyla duvarın arkasına hızla düşmüştü. Sen nasıl da üzülmüştün!

"Düşüp karlara gömüldü," demiştin.

Bense görmediğim halde,

"Gördüm," demiştim. "Gördüm, uçtu. Kurtardı kendini."

Aynı gün öğlen uykusundan sevinçle uyanıp yanına gelmiştim.

"Baba," demiştim. "O kuşu gördüm ben. Güneşli bir ağacın dalında, neşeli şarkılar söylüyordu."

Sevinçle sarılmıştın bana.

"Çocukluk ne güzel," demiştin sonra. "Düşlerinde hiçbir şey kaybolmaz çocukların."

Sen de kaybolmadın,
hep düşlerimdesin baba.

Çarşamba, sıkıcı bir gün

Bugün okulda, derslerden, Buket'ten, her şeyden çok sıkıldım. Babamın gönderdiği Elektrik Bilgisi kitabından bile.

Okuldan eve çok yorgun geldim. Annem alışverişe çıkıyordu. Bir sürü ödev vardı. Hiçbirini yapmak

istemiyordum. Aklımdan değişik işlerle uğraşmak geçiyordu.

Annemin elbise dolabından, takılarını koyduğu, üzerinde ejderha resimleri olan kutuyu çıkardım. Kutunun hemen yanında babamın şapkası duruyordu. Siyah, fötr şapka. Babam şapkasını çok özel günlerde kullanırdı. Naylonundan hiç çıkarmaz, ne anneme, ne de bana tuttururdu.

Annemin yeşil taşları, minik incilerle birleştirilmiş kolyesini boynuma doladım. Uygun bir giysi aramaya başladım. Anneannemin, müsamerede giymesi için kuzenime diktiği beyaz tül elbiseyi gördüm birden. Bizde dikmiş, kirlenmesin diye naylona sarıp kaldırmıştı.

Elbiseyi alelacele üstüme geçirdim. Dar gelmişti. Kımıldadıkça dikişleri çıt çıt ediyordu.

Aynadaki görüntüm, şık bir şarkıcıydı; dolaplar, kutular, parfüm şişeleri ve makyaj malzemeleri ise seyircilerimdi.

Tam günün sevilen şarkılarından birini söylemeye başlamıştım ki, aynadaki tanıdık yüz keyfimi kaçırdı. Mikrofon olarak kullandığım pudra kutusu elimden kayıp düştü.

Annem,

"Seni bir dakika olsun yalnız bırakmaya gelmiyor!" diye bağırarak şapkayı, elbiseyi ve kolyeyi hışımla çekip aldı üstümden. "Babanın şapkasını,

Sibel'in elbisesini, benim takılarımı kullanmaya utanmıyor musun? Kendi eşyaların sana yetmiyor mu? Ders çalışacağına maskaralık peşinde koşuyorsun," diye ekledi üstelik.

Sustum. Kendi eşyalarımla kendime benziyorum. Oysa ben bambaşka biri olmak istiyorum. Şarkıcı, marangoz, taksi şoförü, kuaför... Ne yapayım ki, annemin çantası, ayakkabıları, Sibel'in tül elbisesi, babamın şapkası, montu, kravatı beni değişik kılıklara sokabiliyor.

Tiyatrocu olur mu benden?

Saatler sonra

Sıkıntım geçmedi. Ders çalışmak hiç istemiyordum artık. Kapının önüne çıktım. Dışarda tertemiz bir hava vardı. Karşımızdaki küçük yeşil sahada capcanlı çimenler soluk alıp veriyor, sanki beni yanlarına çağırıyordu.

Kendimi yeşilliklerin kucağına bıraktım.

"Ne güzel!" dedim. "Güneş, gökyüzü, sokağımız, çimenler! Üstelik kimsenin değiller!"

Çimenlerin arasına gömülmüş, gözlerimi kapamıştım. Rüzgârın müziği, çimenlerin ve yaprakların hışırtısıyla bir koroya dönüşüyor, kulaklarımdan bedenime dalga dalga yayılıyordu.

O sırada bir ses duydum. Yaşlı bir kadın sesi:

"Hey, yavrum! Ne diye çimenleri eziyorsun?" diyordu. "Bu yeşil alanın hepimizin olduğunu bilmiyor musun yoksa?"

Yerimden korkuyla sıçradım.

Aaa! Yoldan kimse geçmiyordu.

Baba! Senin dalga dalga yükselen sesini duydum o an. Şaşkınlığıma kahkahalarla gülüyordun. Çiçekçiden aldığın karanfilleri, kasımpatılarını, manisalalelerini, yapraklarını dökmüş bir ağacın dallarına seloteyple tutturmuş, rengârenk bir ağaç yapmıştın.

"Gel, bak! Bu çılgın ağaç bizim," diyordun.

İşte o zaman güldüm. Hem de ne gülmek! Çatlayana kadar derler ya, tıpkı öyle!

Ah, çıplak ağaçları ne de çabuk çılgın ağaçlara döndürürdün! Ağaçlarını gören, gülmeden geçemezdi yanından.

Deli ağaçlarını özledim, baba!

Cuma, öğleden sonra

Bugün Elektrik Bilgisi kitabından birkaç sayfa okudum. İletkenleri, yalıtkanları öğrendim. Demir, çelik, bakır, iletken; mermer, porselen, mika, tahta yalıtkanmış.

Önce sıkıcı geldi, ama okudukça, yanı başımda babamın sesini duyunca neşelendim. Birlikte okumak çok eğlenceli oldu. Arada anlamadıklarımı açıkladı. Birçok yeni şey öğrendim. Üstelik bu öğrendiklerimi hiçbir arkadaşım bilmiyor.

Artık ders çalışırken de babam yanımda oluyor. Tahtaya kalkmışım gibi ona anlatıyorum yüksek sesle. Babam yanlışlarımı söylüyor.

Bazen de kendi çocukluğunda okulda başından geçen olayları anlatıp beni güldürüyor.

Bugün bir anısını anlatırken güldüm diye, gülme kriziyle ilgili başka bir anısını anlattı:

Tahtaya kalktığı bir gün, öğretmenin sorduğu tüm soruları bildiği halde, gülme krizine tutulduğu için hiçbirine yanıt verememiş. Öğretmen de onu kapı dışarı etmiş. Bunu dinleyince benim de gülmekten kasıklarıma ağrılar girdi. Babamla ders çalışmak çok zevkli!

Bugün okulun karşısındaki binaya ünlü şarkıcı Frank Sinatra'nın resmini astılar. Mısır gevreği yerken çekilmiş. Bir reklam afişi. Sınıfta oturduğum

yerden dışarı bakınca göz göze geliyoruz. Babamla bakışır gibi. Babama, samimi arkadaşları Frankie derler. Frank Sinatra'ya benzer çünkü. Gözleri, ağzı, dudakları tıpatıptır Frank Sinatra'yla. Yaşasın! Okulda da babamın benzeri hep yanı başımda olacak!

Frankie! Bu gece benim için
bir şarkı söyler misin?

Pazar, heyecanlı gün

Bugün annem, ilk kez ben sormadan babamdan söz etti. Doğum günümden konuşuyorduk. İki gün sonra doğum günüm. Annem, babamın da doğum günüme gelebileceğinden üstü kapaklı söz etti. Nereden biliyor? Demek benden gizli görüşüyorlar. Ben de annemden gizli babamla mektuplaşıyorum. Ama üçümüz bir araya gelemiyoruz. Tuhaf bir bilmece! Babam doğum günüme gelirse sevinçten çıldırırım. Boynuna sarılır, asla gitmesine izin vermem.

Şiribom ve Toraman çok mutlular. Yanaklarını birbirlerine sürte sürte dolaşıyorlar. Annem yakında bir sürü yavruları olabileceğini söylüyor.

Engin Amca'ya iletkenleri okuduğumdan söz ettim. Tezgâhındaki hurdaların arasından küçük, kısa, ince teller buldu. Avucuma tutuşturdu. İletkenmiş

bunlar. Elektriği bir yerden başka bir yere iletirlermiş. Çok şaştım. Okurken daha büyük olduklarını hayal etmiştim.

Giderken bir de kablo verdi bana.

"Şimdi sıra kablolara geldi," dedi. "Okurken bunu kes, içindeki tellere bak."

Kablo, iki elektrik aletini birbirine bağlarken kullanılırmış.

Babamı görünce, öğrendiklerimi bir bir anlatacağım. Kim bilir ne şaşıracak!

Ben de amatör bir radyocu olabilir miyim?

Ertesi gün, gene heyecanlı bir gün

Bugünden heyecan sardı her yanımı. Annem, babam için, belki gelebilir, dedi. Ama kendisi harıl harıl hazırlık yapıyor. Evi temizledi. Şimdi de güzel yemekler pişiriyor. Bütün evi "köri" kokusu sardı. Babam en çok körili tavuğu sever. Babam gelecek öyleyse.

Ben de pastaneden saçörgü simitlerden bir tane alacağım. Yemekten sonra babama simit ve çay ikram edeceğim.

Balıklarımın kavanozunu temizledim.

Kendi yaptığım zilin çalışıp çalışmadığını kontrol ettim. Babama gösterip gururlanacağım.

Annem bu gece erken yatmamı söyledi. Ben de erken yatmak istiyorum zaten. Sabah çabuk olsun diye. Her geçen dakika beni ona biraz daha yaklaştırıyor. Ne güzel!

Uyursam zaman
daha mı çabuk geçer acaba?

Doğum günüm

Doğum günümün büyük sürprizi babamdı. Evet... Babam doğum günüme geldi. Doğum günü partisi dağıldıktan sonra, elinde kocaman bir paketle geldi. Paket çok büyüktü de ondan mı öyle gözüküyordu bilmem, babam biraz küçülmüş gibi geldi bana.

Boynuna sarıldım, yanaklarından defalarca öptüm. O da beni kucağından uzun süre indirmedi. Çok özlemişim.

İlk sorum,

"Bir daha gitmeyeceksin, değil mi?" oldu.

Yanıt vermedi. Aynı reklam afişindeki mısır gevreği yiyen Frank Sinatra gibi gülümsedi.

Annem de sessizdi. Sadece gülümsüyor, çok az konuşuyordu. Babama hiç sitem etmeyişi dikkatimi çekti. Evimize taşınmayışını çok normal karşılıyormuş gibi geldi bana. Şaştım bir kez daha.

Ben paketi açarken, babam aynı sevimli gülüşle beni seyrediyordu.

Paketten bir gözü mavi, bir gözü sarı, bembeyaz bir kedi çıktı. Kutunun dibine büzüşüp kalmıştı. Usulca ellerimin arasına aldım.

Annem eğilerek kediye baktı. Yumuşacık bir sesle, "Adı 'Suzi' olsun," dedi.

Doğrusu bu sese ve bu söze çok şaşırdım. Annemin kedileri hiç sevmediğini biliyordum çünkü. Eve getirdiğim bütün kedileri ensesinden tutup dışarı atardı.

Babam kediyi kucağına aldı. Kulağına üç kez Suzi dedi. Adı Suzi olmuştu. Kimse benim fikrimi sormadı. Sorsalardı adı "Yumak" olsun derdim. Tüyleri tıpkı bir yumağa benziyordu.

Annem, bebeklik yastığım ve çarşafımla kutunun içine güzel bir yatak yaptı. Şaşkınlığım bir kat daha artmıştı. Annemin kimseye vermeye kıyamadığı yatak takımımı Suzi mi kullanacak yani?

Annemin kediye karşı bu kadar yumuşak davranmasının nedeni, akşam yemeğinde ortaya çıktı.

Annem çorbalarımızı koyarken,

"Ben çocukken, tıpkı bunun gibi bir kedimiz var-

dı," dedi. Çorbayı neredeyse üstüme dökecektim. "Adı da Suzi idi. Kapı komşumuzdan aldığımızda minicikti. Hatta ilk günler biberonla beslemiştik. Anneciğim hiç üşenmemiş, dantelli yastıklar ve çarşaflar dikmişti. Ölümünden sonra eşyalarını evde görmeye dayanamadı. Konu komşuya dağıttı."

Sonra Suzi'nin nasıl öldüğünü anlattı.

"Bir gün odamın penceresini açık unutmuşum. Çekip gitti. Bir daha da dönmedi. Günler sonra boş bir arsada ölüsünü bulduk. Araba çarpmış. Pencereyi açık unuttuğum için herkes beni suçladı. Annem, babam, komşular, herkes... Suzi'nin arkasından günlerce ağladım. Bu gece ise tuhaf bir şey oldu. Sanki onu yeniden buldum."

Ne gece! Annem Suzi'sini buldu. Bense babamı.

Babamı yemekten sonra odama götürdüm. Zili gösterdim. Gülümseyerek çalışını dinledi. Cebinden bir minik paket çıkardı. İçinde birkaç elektronik parça vardı.

"Bunları birleştirirsen, yanıp sönen ışıkların olur," dedi.

Paketi babamın resminin önüne koydum.

Babam, yeni kitaplığım ve çalışma masama bakarken çok utandım. Söylememişti, ama tahmin etmiştim. Kendi yaptığı kitaplık ve çalışma masasının nerede olduğunu merak etmişti. Gözlerinden çok rahatlıkla okunuyordu bu. Sözler değil, gözler de çok şey anlatır bazen.

Babamın üstünde daha önce hiç görmediğim krem rengi bir pantolon ve kahverengi bir ceket vardı. Daha genç gözüküyordu. Sesi de genç ve çocuksuydu.

Babam ne yaptığından ve nerede yaşadığından hiç söz etmedi. Benim sorularımı ise gülümseyerek geçiştirdi. Yemekten sonra cebinden bir paket çiklet çıkarıp bana uzattı. Çiklet çiğnememe kızardı oysa.

Geç bir saatte gitmeye davrandı. Boynuna sarılıp ağlamaya başladım.

Annem,

"Bugün onun günü," dedi. "Kırma, kal."

Annemin sözleri, babamın yüzünde yumuşak, sıcak bir gülüşün dolaşmasına neden oldu.

Babam bu gece burada kaldı. Ama korkarım, yarın gidecek.

Neden hep bizimle kalmıyor?

Neden kimse bana bir şey anlatmıyor?

Neler oluyor?

Heey, kimse yok mu bana
doğruyu anlatacak?

Doğum günümün ertesi günü

Sabah, babam, annem ve ben kahvaltı ettik. Bunun ne kadar güzel bir şey olduğunu, her gün yaşarken anlayamamıştım. Saçörgü simidi akşam çantamdan çıkarmayı unutmuşum. Sabah taş gibi olmuştu. Annem, üzülme dedi. Simidi tavada ısıttı. Fırından yeni çıkmış gibi taptaze oldu.

Kahvaltıdan sonra babam Suzi'yi aldı. Aşı yaptıracakmış. Birlikte evden çıktık. Beni okulun kapısına bıraktı. Yol boyunca elimi hiç bırakmadı. Kendimi çok iyi hissettim.

Bugün derslerde çok atak ve başarılı oldum. Günüm renkli geçti.

Dersten sonra Buket,

"Birlikte yürüyelim," dedi.

Ben alelacele eve gitmek istiyordum. Babamın evde olup olmadığını merak etmiştim.

Koşar adım eve geldim. Babam Suzi'yi bırakmış, gitmişti.

Annem,

"Ne zaman geleceğini bilmiyorum," dedi.

Onun da neşesi kaçmış gibiydi. Saçı başı dağılmış, yüzü solmuştu. Yorgun görünüyordu.

Duvarlarda köri kokusu var hâlâ.

Son günlerin en iyi yarım gününü geçirdik babamla. Bu gece annemin de benim de ağzımızı bıçak açmıyor.

Ben az önce odama geçtim. Babamın verdiği elektronik devreyi, şemasına bakarak kurmaya çalıştım. Yorulmuşum. Yarım bırakıp yatmaya karar verdim.

Yatıp babamı düşüneceğim. Battaniyem kolları olacak. Beni sıkı sıkı saracak.

Gitmeseydin ne iyi olurdu, baba!

Cumartesi

Suzi yüzünden annemle kavga ettik. Annem masaya artık Suzi için de tabak koyuyor. Suzi yemeğe bizimle oturup, bizimle kalkıyor yani.

Akşam yemekte lüfer balığı vardı. Suzi kendi tabağındakileri yemiş, bana bakıp miyavlıyordu.

Anneme gösterdim.

"O bizim en küçüğümüz. Bir parça balık versen ne olur sanki?" dedi.

Suzi yüzünden doya doya balık yiyemez oldum zaten. Geçenlerde tabağımdaki istavritleri bana fark ettirmeden bir güzel yemişti. Bu yüzden kırgındım ona.

Tabağımı Suzi'nin önüne koydum. Odamda aldım soluğu.

Annem Suzi'yle çok ilgileniyor. Benden bile çok.

Tüylerini benim şampuanımla yıkıyor, kurutma makinemle de kurutuyor.

Huyu suyu değişecek diye dışarı çıkarmama da izin vermiyor. Gün boyu evde kapalı kaldığı için canı sıkılıyor zavallı kediciğin.

Okuldan geldiğimde Suzi'yi hep pencerenin önüne oturmuş, dışarıyı seyrederken buluyorum. Pencerenin altına sokak kedileri doluşuyor. Suzi tüylerini kabartıp, nazlı nazlı geriniyor. Belli ki onlarla arkadaşlık etmek istiyor.

Annemin evde olmadığı bir gün, Suzi'nin dışarı çıkmasına izin vereceğim.

Sen olsan baba, Suzi'nin dışarı çıkıp sokak kedileriyle arkadaşlık etmesinden zevk duyarsın. Kediyi getirdiğin gece, kulağıma,

"Kedi senin diye özgürlüğünü kısıtlamaya kalkma. Sadece koru ve besle onu. Bırak dilediği gibi yaşasın," demiştin.

Şimdi gene kitaplığımın arkasından çıkmış, aynı sözleri fısıldıyorsun kulağıma.

Annemse, Suzi'nin bir süs biblosu gibi evimizi süslemesini istiyor.

Ah, baba! Nasıl da sana benziyorum!

Pazartesi

Bugün, günlerdir aradığım eskiciyi buldum. Babamın yaptığı kitaplığı, masa ve sandalyelerimi annemin ona sattığını biliyordum. Kitaplığımı geri almak istediğimi söyledim. Eskici bir süre düşündükten sonra,

"Birkaç güne kadar sana haber getiririm. Başka bir eskiciye vermiştim," dedi.

Eskici kitaplığımı bulursa havalara uçacağım. Babamın yeni kitaplıklarıma bakışını gördüğüm an, ne büyük bir hata yaptığımı anladım. Bakışlarıyla,

"Odan tıpkı bir mobilyacı vitrini gibi olmuş. Herkesin böyle bir odası, böyle eşyaları olabilir. Ama senin eski odan gibi bir oda yalnızca sende vardı. Üzerine komik çıkartmalar, fotoğraflar yapıştırılmış,

çiçekler çizilmiş, kırmızı bir kitaplık; sarı, mavi, yeşil sandalyeler..."

Eski odamda sandalyelerin, masanın, kitaplığın da bir ruhu vardı sanki. Bazen gülüyor, bazen şarkı söylüyor, bazen bir öykü kahramanı oluveriyorlardı. İstediğimde onları kolayca bir penguen, deniz motoru, kamyonet, yeldeğirmeni, Kızılderili çadırı haline sokabiliyordum. Yeni eşyalarım benimle hiç konuşmuyorlar. Küs gibi duruyorlar.

Konuşan eşyalar istiyorum!

Çarşamba, gece

Bugün okuldan döndüğümde annemi evde bulamadım. Masanın üstünde kısa bir not vardı:

"Pazara gidiyorum. Suzi'yle ilgilen!"

Suzi, içeri girdiğimde ayaklarıma süründü, tuhaf tuhaf miyavladı. Kucağıma alıp okşadım. Huzursuzluğu geçmedi. Yalnız kalmaktan korkmuş gibiydi. Pencerenin önüne, her zaman durduğu yere bıraktım; gene durmadı. Peynir, ekmek verdim. Onları da yemedi. Sonunda tepem attı, bahçeye götürüp bıraktım.

On dakika sonra Suzi'yi almaya gittim; görünürlerde yoktu. Seslendim, dört bir yanı aradım, bulamadım.

Annem eve döndüğünde Suzi'yi göremeyince bana çattı.

Utana sıkıla,

"Eve geldiğimde yoktu," dedim.

İnanmadı.

Kapı kapı, sokak sokak dolaşarak Suzi'yi aradı. Gelen geçene Suzi'yi sordu, bulamadı. Annemin koşuşturmalarını yüzüm kıpkırmızı, bir suçlu gibi izledim.

Babam, camın ardından parmağıyla gel, dedi. Koştum. Bir yere yetişecekmiş gibi telaşlı telaşlı konuşuyordu. Bir solukta,

"Bir canlıyı seviyorsun diye tutsak etmek aptalca gelmiyor mu sana?" dedi ve kayboldu.

Ona, ben de öyle düşünüyorum, diyemedim. Diyecektim. Birden yok oldu.

Annem gerçekten de çok üzülmüştü. Akşam yemek hazırlamadı. Masaya peynir, ekmek koydu. Kendi yemedi.

Suzi, eve dön! Yoksa aç kalacağım.

Pazartesi, gece

Annem günlerdir geçmiş olsun ziyaretine gelenleri kabul ediyor. Suzi için geliyorlar.

Annem her gelenle ağlıyor,

"Adını keşke Suzi koymasaydık," diyor. "Kaderi eski Suzi'ye benzedi."

Ben o kadar üzgün değilim. Suzi belki iyi arkadaşlar bulmuştur, bizimle olduğundan daha mutludur, diye düşünüyorum. Kendi miyav miyavlarından anlayan başka kedilerle birliktedir.

Suzi'nin dilimizi öğrenmesini istiyor, onun dilini öğrenmek için en ufak bir çaba bile göstermiyorduk. Hem de hayvanların aptal, insanların ise dünyanın en akıllı yaratıkları olduğunu düşündüğümüz halde.

Engin Amca bugün bana bir pusula gösterdi. Gemici pusulası. Engin Amca denizci iken hiç ayırmazmış yanından.

Babam da çok severdi pusulaları. Elinde pusula, yıldızlara bakar, hangi yıldız olduğunu keşfetmeye çalışırdı. Engin Amca pusulasını gösterirken, babam gene bitti yanımızda.

"Şu pusula dediğin tuhaf bir alet! Bazı kişiler vardır, pusula olmadan bir yerden bir yere gidemezler. Gemiciler, pilotlar gibi. Çoğu insansa bir pusulaya gerek duymadan bir ömür geçirebilir," dedi.

Babam da pusulasız bir ömür geçirebilirdi elbette, ama cebinde hiç eksik etmediği bir pusulası vardı. Bir de göz önünden ayırmadığı barometresi. Engin Amca'ya,

"Babam da barometreye sık sık bakardı," dedim. En sıcak günlerde, 'Basınç düştü, hava birazdan bozacak,' der, denize götürmezdi bizi."

Engin Amca, anlamını kavrayamadığım o tipik gülüşüyle şişkin bir bavula benzeyen bir kutuyu açtı. İçinden bir barometre çıkardı. Basıncı nasıl okuyacağımı gösterdi. Basınç yüksekse hava ısınacak, düşükse soğuyacak demekmiş. Barometre benim oldu.

Barometre güneşli bir hava olacağını söyledi bugün. Dediği de çıktı. Güneş sık sık yüzünü gösterdi bana. Bu barometre babamınki gibi değil, doğru çalışıyor. Her insanın bir barometresi olmalı. Barometreye bakıp ne giyeceğimize daha kolay karar verebiliriz.

Bugün Şiribom'la Toraman'ın bir sürü yavrusu oldu. Hemen Akvaryum dükkânına gittim. Satıcı, yavruları ayırmazsam Şiribom'la Toroman'ın onları yiyebileceğini söyledi. Bana 'yavruluk' diye, sepete benzer bir şey verdi.

Yavruları annemle yavruluğa koyduk. Çok minikler. Yalnızca başları gözüküyor.

Babam yavruları görse ne çok hoşlanırdı! Çiçeklerin, böceklerin, kelebeklerin renkleri başını döndürür,

"Ah, şu doğa!" deyip iç geçirirdi. "Onun kadar güçlüsü yok."

Güzelliklere hayrandı babam.

"Güzele bakmamak enayiliktir," derdi.

Annem, nedense babamın bu sözü her edişinde yüzünü ekşitirdi.

Akşam, barometre gene havanın güzel olacağını söyledi. Gökyüzüne baktım, masmavi. Gözlerimi kapadım. Gökyüzünün maviliğini görüyorum hâlâ. Bu gece düşlerim maviye boyanacak.

Mavi düşler, hepimize!

Perşembe

Bu sabah hiç beklemediğimiz bir şey oldu. Annem süt almak için kapıyı açınca Suzi ile karşılaşmış. Paspasın üstünde bitkin bir halde uyukluyormuş. Kediyi kucakladığı gibi içeri almış, karnını doyurmuş.

Bugün evimizde bayram sevinci var. Annem Suzi'yi şampuanlarla yıkadı. Boynuna pembe bir kurdele

taktı. Pencerenin önündeki eski minderine oturttu. Suzi'nin döndüğünü duyan komşular, bu kez de gözaydına geldiler.

Suzi bana biraz değişmiş gibi geldi. Durmadan esniyor, rahat bir köşe buldu mu hemen kıvrılıp uyuyor. İştahı da artmış. Ne versem yiyor.

Bugün her şey iyi gidiyor. Hiç sıkılmadan, Elektrik Bilgisi kitabından 'Kablolar'ı okudum. Kablolar elektriği daha iyi anlamamı sağladı.

Elektrik mavi bir ışık. Bu mavi ışık, girdiği alete can veriyor. Kablolar mavi ışığın alete girmesini sağlıyor... Ne kolay!

Evdeki bütün kablolara baktım. Meğerse ev kablolarla doluymuş. Duvarların arasında, televizyonda, buzdolabında, lambalarda, radyoda, teypte bir sürü kablo var.

Çağrı, balık yavruları için yem getirdi.

"Yavrulara hemen ad koyma," dedi. "Biraz büyüsünler. Neye benziyorlarsa ona göre ad takarız."

Suzi, Çağrı'ya hiç yüz vermedi. Oysa her gördüğünde kucağına atlar, önayaklarını Çağrı'nın omzuna dayayıp, şımarık şımarık gerinirdi. Çağrı, Suzi'deki durgunluğa çok şaştı.

"Ya bu Suzi değilse," dedi.

"Bu Suzi," dedim. Sağ arka patisinin altındaki siyah beneği gösterdim. İnandı.

Babam saksılığın arkasından çıktı şimdi de. Şakacı bir gülüşle,

"Benler çok önemsiz noktalarmış gibi görünür. Oysa tarihte bir ufacık ben, ne skandallara yol açmıştır," dedi.

Babam tarihi çok iyi bilmez. Ama kimsenin bilmediği tarihi dedikoduları nasılsa öğrenmişti. Bu dedikodular arkadaş toplantılarında çok işine yarardı. Bir suskunluk ânında babam hemen bir dedikodu anlatır, ilgiyi üzerine çekmeyi başarırdı.

Baba, sadece çeneni gösterseler bana,
altındaki minicik benden tanırım.

Cumartesi

Bugün eskici, sarı sandalyemi bulmuş, getirdi. Öbürleri satılmış. Sandalyemin üstüne kırmızı boyayla çiçekler yaptım. Çok sevimli oldu. Artık benim de sadece bende olan bir sandalyem var. Onu boyayacağım, rengini değiştireceğim, tamir edeceğim, farklı farklı açılardan bakıp, farklı farklı cisimlere benzetip oyunlar oynayacağım, ama asla atmayacağım. Çünkü onu babam yaptı. Babam,

"Nasıl bir odada yaşamak istediğini düşündün mü hiç?" diye sormuştu bir gün.

Bu soruyu artık sık sık kendime soracağım. Bir insanın nasıl bir yerde yaşamak istediğini en iyi ken-

disi bilir. Komşular, mefruşatçılar, mobilyacılar değil.

Engin Amca bugün de geldi. Sarı, püskülü yanağına düşen bir şapka takmıştı başına. Bana, yanındaki düğmeye basınca yanan bir ampul verdi.

"Bunu incele. Sen de benzerini yaparsın," dedi.

Nerede o günler?

Bir de küçük bir sır verdi bana. Engin Amca'nın boynunda, gömleğinin içinde sakladığı bir kolye var. Ucunda bir yunus asılı.

"Sefere çıkmadan önce mutlaka takardım bunu," dedi. Konuşurken yunusu okşuyordu. "Uğur getirirdi. Şimdi ise sana vermek istiyorum."

Ben de bir heves boynuma taktım kolyeyi. Artık Engin Amca hep yanımda olacakmış gibi bir duygu var içimde. Bir insanın güvenebileceği bir dostunu yanı başında hissetmesi çok güzel!

Engin Amca, babam, annem, Çağrı, Serkan, Buket, anneannem ne çok şey öğrettiler bana. Belki öğretmenim kadar, belki de daha çok.

Hepinizi çok seviyorum.

Pazartesi, babamın geldiği gün

Bugün okuldan eve geldiğimde, annemle babam evdeydi. Babamı gördüğüme çok sevindim. Çantamı kapının önüne bıraktım, kucağına oturdum. Boynuna

sarıldım. Yüzünü, boynunu, ellerini yüzlerce kez öptüm.

Annem bana çok iyi davranıyordu. Babam pasta getirmiş. Annem de meyve suyu hazırladı. Pastayla birlikte içtik.

Babam, anneme döndü.

"Hadi artık anlatalım," dedi.

Tuhaf bir şey olduğunu anlamıştım.

"Biz ayrılmaya karar verdik," dedi annem. "Bugün de boşandık."

Şaşkın şaşkın, bir anneme, bir babama baktım. İkisi de gülüyordu.

"Benim yüzümden mi?" diye sordum.

İkisi de bana sarılarak, ağız birliği etmişçesine,

"Asla," dediler.

Babam,

"Artık hafta sonları benimle olacaksın," dedi. "Seni evime götürürüm. Birlikte yemek yapar, sinemaya gider, ders çalışırız."

Bu hoşuma gitti işte. Artık her hafta sonu babamı göreceğim.

"Ya annem?" dedim.

"Hafta içi annenle kalırsın. Bazen ben ziyaretinize gelirim, bazen siz gelirsiniz. Her şey güzel olacak."

Her şeyin şimdikinden iyi olacağına benim de aklım yatmıştı. Artık kapı önlerinde babamdan bir haber beklemeye çalışmayacak, haftanın iki günü onun dizinin dibinde olacaktım. Ne mutluluktu bu!

Annem,

"Sen olmadığın zaman sıkılırım ya da korkarım diye üzülme. Anneannen sık sık bize gelecek. Ben de babanla olduğun akşamlar onunla kalırım."

Annemle babam boşanıyor! Bu sözü duyduğum an gözlerimden sağanak halinde gözyaşlarının dökülmesini beklerdim. Ama öyle olmadı. Kafamdaki sıkıcı sorulara yanıt bulduğum için sevindim bile.

Ne güzel, artık iki evim olacak!

Anne, baba!
İkinizi de yalnız bırakmayacağım.

Cumartesi

Bugün babam beni evine götürdü. Ev küçücük. Bir oda, bir salon. Eşyalarını kendi yapmış. Kırmızı tahtadan iki koltuğun üzerine kırmızı çiçekli minderler koymuş. Sarı bir kitaplığı, yeşil bir yemek masası var. Yemek masasının sandalyeleri de yeşil. Perdeleri de minderlerin kumaşından.

Babamın evi kimsenin evine benzemiyor. Babam da kimsenin babasına benzemiyor zaten.

Babamın yatak odasında bir yer yatağı var. Babam pantolonunu yatağın altına koyarak ütülüyormuş.

"Ütüyle bu kadar düzgün olmuyor," diyor.

Oda hurda parçalarıyla dolu. Babam hurdalardan komik aletler yapmış. Kelebek küllükten bir vantilatör, süs taşları ve deniz kabuklarından avizeler, desenli yemek tabaklarından saatler... Yatak, hurdaların ortasına gömülmüş gibi. Hurdalardan civvt, cuvvv, vijtt... gibi sesler çıkıyor. Açık kalmış, istasyonu tam ayarlanmamış radyo seslerine benziyor. Elbiselerini kapının arkasına çaktığı çivilere asmış.

Babamın çamaşır makinesi de çok ilginç. Kendi yapmış. Çalışırken çan sesi çıkarıyor ve salona çıkıp yürüyor.

Babam yeni evinde çok mutlu. Özgür çünkü. Kimse ortalığı dağıttığı, eşyalarını yerlerine koymadığı için onunla tartışmıyor. Yeteneklerini istediği gibi kullanmasına, kitaplarını, dergilerini istediği yerde okumasına engel olan da yok.

Bugün ona yeniden bizimle yaşamayı denemesini söyleyecektim. Vazgeçtim. Tam ağzımı açacakken, düşüncelerimi okumuş gibi,

"Kimse artık yaşamımı askılığa asılmış bir elbise gibi sürdürmemi istemeyecek," dedi. "Evlilik çoğu zaman çamaşırların kat kat konduğu düzenli çekmeceler, naylon kılıfıyla elbise dolabına asılmış elbiseler demektir. Bir gün o askılıklardan birine sen de asılırsın."

Babam anlamadığımı düşünüp sözlerini bir çırpıda bitirmişti ama, onu öyle iyi anlamıştım ki! Çok basitti:

Bir fili nasıl askıya asıp dolaba tıkamazsan, babamı da tıkamazsın!

Babam, Suzi'nin yavruları olacağını söyledi. Suzi'deki değişikliğin nedenini o an anladım. Gebeymiş Suzicik.

Üç yavrusu olsun istiyorum. Birini babama, birini Engin Amca'ya, birini de Çağrı'ya vereceğim.

Bugün babamla sinemaya gittik. Sinemaya girerken, girişteki kitapçıdan bana bir kitap aldı. Üç aydır hiç sinemaya gitmemiştim. Babam artık her hafta sinemaya gideceğimizi söyledi. Buna çok sevindim.

Babamın kitaplığında bir sürü kitap var. Çoğu eski. Babam, istersem kendi evinde bana da bir kitaplık yapacağını söyledi. Bana aldığı öykü kitabını bir solukta okudum. Bir pelikan ailesinin yaşamını anlatıyordu.

"Bu evdeki kitaplığımın ilk kitabı bu olsun," dedim.

Babama günlüğümü gösterdim. Okuyabilirsin, dedim. Babam birkaç sayfasını okuduktan sonra,

"Çok güzel!" dedi. "En az 'Sokak Fenerin' kadar başarılı!"

Hayret! Babam her şeyi kolay kolay beğenmez. Günlüğümü nasıl beğendi!

Babama Engin Amca'dan söz ettim.

"Severim onu. Ara sıra bana gelir, birlikte çay içer, konuşuruz," dedi.

Babamın yokluğu bana yeni şeyler öğretti.

Biri: Bütün insanlar birbirine benzemez. Benzeyenler vardır elbette. İçimde öyle bir duygu var ki, beni artık babam gibi herkese benzemeyen insanlar daha çok ilgilendirecek. Yeni tanıdığım birinin odasının camına bir gece gizlice burnumu yapıştırıp bakacağım. İçerde dans eden eşyalar, minik pembe bulutlar, guguk kuşları, açık unutulmuş bir radyo görürsem, bu benim aradığım insanın odası, diyeceğim. Bir insanı en iyi odası anlatır.

İkincisi: Çok uzakta bile olsa, babam benim en yakınımdır. Beni karşılıksız ve tertemiz bir sevgiyle sever. Annem de. Onların beni sevdiğini bilmek, bu koskoca dünyada yalnız olmadığımı bilmektir.

Anne, baba!

Siz de yalnız değilsiniz.

Bir hafta sonra, pazartesi

Dün evin önünde oynarken, burnuma bir su damlası düşmüştü. Hemen anneme koşup,

"Yağmur yağacak," demiştim. "Burnuma bir damla düştü."

Annem çamaşır yıkıyordu. Başını pencereden çıkarıp gökyüzüne bakmıştı.

"Hava açık," demişti. "Yağmur damlası değildir o."

Burnumdaki damla da annemi doğrularcasına,

"Yağmur damlası değilim ben," demişti sanki. "Dut ağacının yaprağındaydım. Rüzgâr düşürdü beni."

Elimi burnuma doğru götürmüştüm.

"Dur elleme beni," demişti. "Birazdan buharlaşıp uçacağım zaten."

Buharlaşıp uçacağına göre yağmurla da geri gelecekti o halde.

"Gidersen gelir misin?" demiştim.

"Elbette," demişti. "Yağmur yağdığında mutlaka gelirim."

Damlanın sesi giderek güçsüzleşmişti. Yavaş yavaş buharlaşıyordu artık.

Bugün hava yağmurlu. Barometrenin basıncı düşük. Sabahtan beri durmadan yağıyor yağmur. Dinse dışarı çıkacaktım, dinmedi. Ben de pencerenin önünde hep yağmuru seyrettim. Az önce cama düşen damlalardan biri uzunca bir süre akıp gitmeden cama asılı kalınca, sevinçten yüreğim duracak gibi oldu.

"Yaşasın!" diye bağırdım. "Dünkü su damlası sözünü tuttu, yağmurla geri geldi."

Öyle heyecanlandım ki, hemen telefona koşup bu olayı babama anlattım. Babam, sözümü hiç kesmeden beni dinledi. Sonra kulağımı okşayan tatlı sesiyle,

"Sevgi varsa, kaybettiğimizi sandıklarımız bir gün mutlaka geri döner!" dedi.

"Nee!!!"

Sevgi yok mu? Var, tabii... Kendi de geri dönecek... Annem de, ben de onu çok seviyoruz. Öyleyse...

Bu güzel sözü unutmamalıyım. Rengârenk boya kalemlerimle sözü günlüğümün arka kapağına yazdım bile. Yanına kuşlar, bisikletiyle uçan bir kız, fiyonklar, çiçek resimleri de yaptım. Bu söz günlüğümde olduğu sürece yaşamımda umutsuzluğun yeri olmayacak!

Yağmur sürüyor. Deniz kabarmış. Dalgalarla deniz kavga halindeler. Dalgalar bir an önce karaya koşup denizden uzaklaşmak istiyorlar. Köpükleri kıyıyı hafifçe ıslatıyor sadece. Denize geri dönüyorlar. Denizle dalgalar arasında güçlü bir bağ var. Tıpkı sevgi bağı gibi. Ne deniz dalgalardan, ne de dalgalar denizden kopabiliyor.

Sevgi bağıyla bağlananlar, birbirlerinden ne kadar uzağa düşseler yakınlıkları bozulmaz. Yani, babamın dediği gibi:

Sevgi varsa,
kaybettiğimizi sandıklarımız
bir gün geri dönerler.
Su damlası
Kaybolan silgilerim
Mırnav

Anneannem

Dolunay

Dalgalar

Suzi

Serkan'ın babası

Babam

Babam!

Babam!

Kitapla ilgili düşüncelerim:

.....

.....

.....

cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

Okumaktan hiç vazgeçmemen dileğiyle...

CAN ÇOCUK

YAŞ
8
9
10
11
+

Sevim Ak

Resimleyen: Behiç Ak

BABAMIN GÖZLERİ KEDİ GÖZLERİ

SEVGİ VARSA, UZAKLAR VIZ GELİR...

İLKOKULA GİDEN BİR KIZ ÇOCUĞUNUN GÜNLÜĞÜNDEN OLUŞAN BİR ROMAN BU. KÜÇÜK KIZ, YENİ TAŞINDIKLARI EVDE HER GÜN, O ÇOK SEVDİĞİ BABASININ EVE DÖNMESİNİ BEKLER. AMA BABASI BİR TÜRLÜ GELMEZ. ÇÜNKÜ ANNESİYLE ARALARI AÇILMIŞTIR. YİNE DE BABAYLA KÜÇÜK KIZ ARASINDA KÜÇÜK HABERLEŞMELER, KISA MEKTUPLAŞMALAR OLUR.

KS-142-060

2016 THG 0502843 EHR

CAN ÇOCUK

10.00 TL KDV İÇİNDEDİR

ISBN 978-975-07-0166-5

9 789750 701665